

Mag. 09.783 Sa

KONGENS KLUB

Mag. 09. 786 Sa

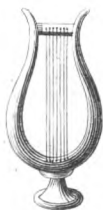
RHB

W. H. Miller

F. M. Mason

Sange
til Brug
for
Kongens Klub

Kiøbenhavn 1802
Trykt hos Morthorsts Enke et Comp.

9779

I.

Vær Du vort Selskabs Skytsgudinde
o Venskab, Jordens beste Hæld!
vort Favnetag, Dit Hædersminde,
vor Fryd udspringe fra Dit Væld!
Op Brødre, stemmer, stemmer i:
Hæld være Venskabs Harmonie!

Du, Moder til hver mandig Glæde,
forskionner selv den Vises Fied;
du har i Amors Blomsterkiæde
indflettet dine Roser med.
Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Hæld være Venskabs Harmonie!

Naar Himlen en Velgierning sender,
du lærer os at nyde den;
naar Skiæbnen sine Tordner tænder,
hvor sødt at flye hen til en Ven!
Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Hæld være Venskabs Harmonie!

Og her, ved Festens glade Dage,
naar Ven er samlet med sin Ven;
du smelter os ved Armod's Klage,
mild byder du at lindre den.
Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Hæld være Venskabs Harmonie!

Lyd høit vor Sang! lad Verden kiende,
at Venskab er vort Öiemeed:
at alle, alle Hierter brænde
for dig, du Jordens Salighed.
Op Brødre! stemmer, stemmer i:
Hæld være Venskabs Harmonie!

T h a a r u p.

2.

Mel. Skaberen skued' den nyskabte Klode.

Venskab! din Ild vore Hierter opvarmer,
Templet gienlyder af jublende Sang;
Ven med Veninde hinanden omarmer,
Tonerne lyde i samstemmig Klang:
vær evig velsignet, o Straale fra Gud!
velsignede Fölelser skaber dit Bud.

Stedse dit Fied er af Glæder omdandset,
evig din Himmel som Vaarens er blaa;
stedse din Tinding med Roser er krandsset,
evig man seer dig paa Lillier gaae.
Vær evig velsignet, o Straale fra Gud!
velsignede Følelser skaber dit Bud.

Truer med Torden den uvisse Skiæbne,
blinke dens Lyn over Menneskets Fied,
Venskab os lærer vort Hierte at væbne,
skaber i Siælen saa trøstende Fred.
Vær evig velsignet, o Straale fra Gud!
velsignede Følelser skaber dit Bud.

Blegner vor Isse bag Rækker af Dage,
slukker selv Elskov i Hiertet sin Brand;
Venskab os stedse vil trofast ledsage,
lyse os over til Evigheds Land.
Vær evig velsignet, o Straale fra Gud!
velsignede Følelser skaber dit Bud.

Venskab, saa mange fortryllende Glæder
bød du vort Samfund med moderlig Haand;
aldrig de briste, de yndige Kiæder,
aldrig opløses vort Enigheds Baand!
Vær evig velsignet, o Straale fra Gud!
velsignede Følelser skaber dit Bud.

F r a n k e n a u .

3.

Mildt, som Aftenstiernen, smile
sande Glæder til os ned;
de forskiønne Mandens Hvile,
og belønne Dagens Sveed;
ham hver ædel Broder møde
med uskrømtet Favnetag,
og en rolig Aftenrøde
slutte den anvendte Dag.

Siælens blide Fred forsamle
i fortrolig Vennekreds,
Yngling, Manden, og den Gamle,
med den svundne Dag tilfreds!
Ved dens Harmonie forsvinde
Forskiel mellem Stand og Aar!
her graaisset Olding minde
glad sin Sommer og sin Vaar!

Ædle Venskab! Du vor Hæder,
stadig du iblant os boe!
adle du vort Selskabs Glæder
og befæst vort Hiertes Ro!
Du, som over Hierter byder,
Dig til Hæder synge vi!
Ædle Venskab, intet bryder
dine Sønners Harmonie!

T h a a r u p.

4.

Mel. Til Vaaben, see Fienderne komme.

Enhver sine Griller forjage,
og Munterhed være vor Giæst;
fortrolig i Haanden du tage
den Broder, som sidder dig næst!
du vinke ham Glæden at hylde,
og ærlig Pokalen at fylde,
og istemme lystig en skingrende Sang
ledsaget af Glassenes jublende Klang!

De flygtige Timer forsvinde,
snart nærme sig koldere Aar;
din Traad du ei længer kan spinde,
naar Parcen vil nægte dig Blaar;

thi skynd dig din Alder at nyde,
og alle dens Roser at bryde;
for Glæden du tömme en perlende Skaal,
uskyldige Glæder er Skabningens Maal!

En qvægende Aften dig vinker
til Hvile paa möiefuld Dag;
og Styrke fra Glassene blinker
mod hver som er trættet og svag.
Den blomstrende Mand med den Gamle,
her begge sig Kræfter kan samle,
thi klinker som Brödre, hver Olding og Mand,
og mindes vi boe i et timeligt Land!

Saa mangan en Skaal vi vil tömme
for Livet, vor Jord, og dens Fryd;
og nöde hver Kummer at römme
for Sangen og Glassenes Lyd.
Vor Klub og dens hædrende Minde
vor Kreds uoplöselig binde!
op, tömmer et Bæger for Selskabets Vel
gid stedse det nyde uvisnelig Hæld!

F r a n k e n a u.

6.

Mel. För Noahs Tid varr' Adams Börn kun Tosser.

Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner,
og vittigt Skiemt, og Munterhed,
jeg sælger ei for alle Fyrsters Kroner,
og Salomoners Herlighed;
thi Höihed ei lyksaliggör,
og alting jøvnes naar man döer.

Et evigt Navn, er deiligt kan jeg tænke,
og det paa Qviste ikke groer,
men det mit Stöv i Graven ei skal krænke
om man mig aldrig kalder stor;
thi naar man först dernede er,
man Verdens Roes og Spot beleeer.

En Tönde Guld var artig nok at have,
dermed at pleie Kielderen:
men, efter den i Jordens Skiöd at grave,
det overlader Jeg til den,
som ikke troer, og ikke seer,
at Armod tit af Hiertet leer.

Mit Önskes Maal er kun en kiölig Kielder,
hvor Vinen ingen Skade taer,
et Fad som fyldes atter, naar det hælder,
et Huus, som tætte Vægge har,
et roligt Sind, — en Munterhed
som følger mig til Gravens Bred.

Og önsker Jeg en rask og kielen Pige,
som elsker mig — med andre Ord:
Jeg önsker mig et lidet Himmerige
paa denne syndefulde Jord:
og Börn, som eie Kraft og Marv,
og faae min Munterhed i Arv.

Jeg veed det grant, vor Jord er ei forbandet,
nei, overalt Jeg seer Velsignelsen;
den stiger op af Havet, groer paa Landet,
og regner ned fra Himmelen;
Jeg veed det grant — vor Lod er stor,
velsignet er den faldne Jord!

Viinranker groe og Venskabs Luer brænde
paa Jorden — Piger pryde den,
og fra dens ene til dens anden Ende
Jeg blomstre seer Velsignelsen.
Lyksalighed er Jordens Maal —
Viins, Venskabs, muntre Pigers Skaal!

Z e t l i z.

6.

Et muntert Glædeslag os atter smiler,
og Sundhed farver end vor Kind;
thi Venner med Veninder, muntre iiler
til Fryd at vie Timen ind!

Blant Enigheds Glæder, med Jubel og Dands
fletter vort Samfund en yndig Krands! :.,:

Her kan du Glæden i dens Fylde nyde,
som dig Naturens Stemme bød;
din Ungdoms og din Manddoms Roser bryde,
ja prøve Druen hvid og rød.

Her lystige Dandse, her Latter og Sang
vexlende lyde til Glassets Klang. :.,:

Her kan du ved din Skiønnes Smil dig glæde,
og hvis hos fleer du gierne sad,
du mellem to, kan søge dig et Sæde,
saa faaer vort Selskab buntet Råd.

Ja deel med din Skiønne hver straalende Fryd,
Livet forsvinder som Strengens Lyd! :, :

Og nu som Een, Pokalen Alle hæve!
og hver en Læbe stemme i:
Gid evig Venskab denne Kreds omsvæve,
og Alle leve fro som vi!

Ja, leve vort Venskab! ja blomstre vort Nord!
Fred og Oplysning den hele Jord! :, :

F r a n k e n a u .

7.

Mel. Naar jeg drikker, Amphion.

End engang vor Siæl er glad,
end engang os Skiæbnen smiler;
snarligt falmer Höstens Blad,
Venner, snart vort Liv bortiler.

Plukker Rosen för den blegner,
stakket kun den Lyset seer;
aldrig naar i Stöv den segner,
reiser sig dens Krone meer.

Dands dia Ungdoms Bane hen
under Spög og skyldfri Glæde!
aldrig meer din Fod igjen,
Skal dens Blomstervei betræde.

Nyder Livets Morgenrøde!
tit dets Middag vorder heed,
mangt et Hierte ömt maae blöde
för dets Aftensoel gaaer ned!

Hæld dig Kierlighed! for dig
hver en Jordens Fryd maa vige,
stemmer Venner i med mig:
Elskovs Fryd har ingen Lige!

Elskov böier alle Hierter
smelter mægtig Polers Iis.
Elskov lindrer alle Smerter,
synger Elskov evig Priis!

Skiæbnen Druen moednes böd
hver en saaret Barm til Lise;
Druen gör vor Bane blöd,
Venner op dens Kraft at prise!

Druen klarer alle Zoner,
Flasken er Fortabtes Ven;
hvad ei kiöbes kan for Kroner,
Glæde, Glæde skiænker den.

Hæld hver Glædens Ven som veed
Livet som han bör at nyde!
ham skal selv det sidste Fied
lige med det förste fryde.

Hæld Enhver der ynder Glæde
og til Maade nyder den!

Hæld vor muntre Vennekiæde.
tit vi samles her igien!

F r a n k e n a u.

8.

Hver, som hylder muntre Glæder,
holde deres Fest i Dag;
i vor Viin boer Hæld og Hæder,
Viisdom, Mod, og Vid, og Smag.
Helte der maa Manddom hente,
Skialdens Aand boer i hans Glas;
Gamle Odin selv erkjendte:
Valhall uden Viin var Fias.

Dog som Vand mod Bacchi Gave,
Vinen er mod Kierlighed;
Skiönheds Læber Nektar have,
som vi meer beruses ved;
Elskov Glædens Moder være,
Glædens muntre Børn er' vi;
naar vi Bacchi Krands bære,
Myrther flette vi deri!

Snart maaskee vor Stierne iiler
ned ad Vesterhimmelen,
snart sit Afskedssmil den smiler,
snart for evig slukkes den.
Troe derfor ei Haabets Morgen,
nyd den Dag der til dig leer,
Ingen, Ingen er dig Borgen
slig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer blöde,
synges ei i Vennelag:
hisset idel Skygger möde
vore ömme Favnetag;

Brödre lad os da paaskiönne,
at endnu vi ere her;
leve alle vore Skiönne!
leve hver som har dem kiær!

R a h b e k.

9.

Mel. Hver Glædens Ven.

I Ungdoms Vaar
groe Roser allevegne;
snart hiin forgaaer,
og disse hastigt blegne.
Lad os da nyde Vaarens Lyst
förend dens Dage forsvinde;
pryde med Roserne vort Bryst
för vi dem falmede finde!

Een er der kun
som visner ingensinde;
til sidste Stund
vi lige skiön den finde.

Villigst den groer i Ungdoms Vaar,
hvo da forstaaer den at dyrke,
den ham i alle Livets Kaar
herlig vil qvæge, og styrke.

Hver trofast Ven
maa denne Rose hylde,
o, det er den
vi vore Glæder skylde.
Venskab den skiønne Rose er,
den er vor Fryd og vor Lykke;
Evig den blomstre blant os her,
engang vor Gravhöi den smykke!

R a h b e k

IO.

Til Glæde Nordens raske Sønner!
seer! Evan vores lid belönnner,
op, synger, hver som synge kan!
Lad Daaren sig med Griller plage,
mon han kan Sorgerne forjage
ved Graad, og ved at at drikke Vand?

Chor.

Nei dertil er han ei i Stand.

Vort Liv skal ikkun os fornöie,
hvo veed hvad Skiæbnen vil tilföie?
hvo veed naar han skal vandre bort?
Seer Timer, Dage, Aar forsvinde,
og naar vi kalde dem til Minde,
selv Snese Aar löb saare fort.

Chor.

Ja Venner, ja, vort Liv er kort!

Og naar vor Stjerne da nedglider,
og naar den dybt i Vesten sidder,
og naar dens sidste Smil vi seer;
da skal os dog den Tanke fryde:
den smilte södt i det den fly'de,
endskiönt den smiler aldrig meer.

Chor.

O Taänke, o hvor söd du er!

O Venner, glemmer derfor ikke
at nytte Glædens Öieblikke,
de saare hurtigt svinde hen.
Fly'r Sorg og hver unyttig Klage!

den Dag som først er lagt tilbage,
den kommer aldrig meer igien.

Chor.

Skaal for hver Glædens hulde Ven!

R h o d e.

II.

Ud til Kampen os Flaskerne byde,
ikke skrækkes, I stridvante Mænd!
frem for Druernes Fængsel at bryde
og at skiænke dem Frihed igjen!
Frem til Striden, ad Heltenes Bane,
for at vinde den Seirendes Krands!
under Viingudens vajende Fane,
iler glade,, som Piger til Dands!
Uden Kugler og Sværd
vore Fiender vi mandigen möde;
og den ordnede Hær
for de ravende Helte maa blöde!

Chor.

Uden Kugler og Sværd o. s. v.

B

Lad os fælde den fiendtlige Skare,
og Enhver som tør hævne dens Fald!
Giennem Natten, de Kæmpendes Fare,
Fader Bacchus ledsage os skal;
Med den kommende Morgen vi seire,
derfor Brødre, mod Fienderne frem!
de skal drage med plyndrede Leire,
vi med Hæder og Palmerne hiem!
uden Kugler og Sværd
vore Fiender vi mandigen møde,
og den ordnede Hær
for de ravende Helte maa bløde.

Chor.

Uden Kugler og Sværd o. s. v.

G u l d b e r g.

12.

Mel. Hvor sødt sin Pligt som Menneske at yde.

Hvor skiönt, naar Aftenstiernen venlig blinker,
i muntert, trofast Vennelag
at nyde Glæden som os vinker
til Hvile paa en möisom Dag!
hvor skiönt hos Viin og Bægerklang
at stemme i en Vennesang!

Til Tröst i Livets kummerfulde Dage
en kierlig Gud lod Druen groe,
sin Kræft at dele med den Svage,
og Mismods Træl at skiænke Ro;
naar Alle for vort Aasyn flye,
os Ranken venlig skiænker Ly.

Hos Vinen slumrer Tanken om vor Møie,
den gör os Livets Udsigt skiön,
den tænder Fryd i hvert et Öie
hvis Taarer ofte randt i Lön;
den vækker huld Naturens Röst
i hvert forsagt og saaret Bryst.

Et bredmaalt Glas derfor til Rankens Ære
Enhver til Bunden tömme ud!
den evig Jordens Glæde være,
og Jubelharmonie dens Bud!
saalænge Jord og Skabning staae,
dens Undervirkning ei forgaae!

F r a n k e n a u

Lad os fælde den fiendtlige Skare,
og Enhver som tør hævne dens Fald!
Giennem Natten, de Kæmpendes Fare,
Fader Bacchus ledsage os skal;
Med den kommende Morgen vi seire,
derfor Brødre, mod Fienderne frem!
de skal drage med plyndrede Leire,
vi med Hæder og Palmerne hiem!
uden Kugler og Sværd
vore Fiender vi mandigen møde,
og den ordnede Hær
for de ravende Helte maa bløde.

Chor.

Uden Kugler og Sværd o. s. v.

G u l d b e r g.

12.

Mel. Hvor sødt sin Pligt som Menneske at yde.

Hvor skiönt, naar Aftenstiernen venlig blinker,
i muntert, trofast Vennelag
at nyde Glæden som os vinker
til Hvile paa en möisom Dag!
hvor skiönt hos Viin og Bægerklang
at stemme i en Vennesang!

Til Tröst i Livets kummerfulde Dage
en kjerlig Gud lod Druen groe,
sin Kræft at dele med den Svage,
og Mismods Træl at skiænke Ro;
naar Alle for vort Aasyn flye,
os Ranken venlig skiænker Ly.

Hos Vinen slumrer Tanken om vor Møie,
den gör os Livets Udsigt skiön,
den tænder Fryd i hvert et Öie
hvis Taarer ofte randt i Lön;
den vækket huld Naturens Röst
i hvert forsagt og saaret Bryst.

Et bredmaalt Glas derfor til Rankens AÆre
Enhver til Bunden tömme ud!
den evig Jordens Glæde være,
og Jubelharmonie dens Bud!
saalænge Jord og Skabning staae,
dens Undervirkning ei forgaae!

F r a n k e n a u

13.

Mel. Naar en Præst faaer Pastorat;

Glæden vinker os igien,
 Lader os dens Roser bryde;
 Livets Foraar svinder hen
 medens fro vi nyde.
 Alderen kommer med Rynker og Plager,
 Glæden det iisnende Hierte ei smager,
 Oldingen kiedes ved Ungdommens Larm —
 kom i Glædens aabne Arm,
 syng, og dands, og drik dig varm!

Held enhver som munter veed
 Livets Modgang at forjage!
 Roser groe i hvert hans Fied |
 til hans Vinters Dage.
 Aldrig han knurrer, naar Alderen kommer,
 Glædens og Ungdommens venlige Dommer,
 Munter han vinker hver vennehuld Barm —
 kom i Glædens aabne Arm,
 syng og dands, og drik dig varm!

Glædens Alter flammer her,
Piger, Ynglinger og Koner,
træder Helligdommen nær,
hvor Gudinden troner!
Tumler hinanden i tryllende Dandse!
binder for Glæden de favreste Krandsø!
varsler hinanden med jublende Larm —
Iil i Glædens aabne Arm,
syng, og dands, og drik dig varm!

F r a n k e n a u ,

14.

Mel. Om at Verden er kun Fammers Sæde,

Venner, og Veninder, tager Sæde,
drysser med Roser Eders Fied!
sielden og kort er Livets Glæde,
end mere stakket Livets Fred;
nyder da Livets Morgenrøde,
ofte dets Middag straalér heed;
Ingen jo veed hvad ham kan møde
inden hans Aftensoel gaaer ned!

Derfor du Naturens Gaver nyde
medens din Himmel end er blaa:
medens dig Spög og Dands kan fryde,
inden du maa ved Staven gaae.
Giennem Naturens hele Rige
skuer du Udspring, Flor, og Död,
Alt for en evig Lov maa vige,
Ingen med varig Kraft er fød,

Syng, og spög, og dands, og nyt din Alder
alt som din Eyne best formaaer!
Dækket saa let for Scenen falder,
uventet Afskedstimen slaaer;
Alt jo indbyder os til Glæde,
syng med dit fulde Glas i Haand:
Hæld for vor muntre Vennekiaede!
Aldrig oplöse sig vort Baand!

F r a n k e n a u .

15.

De Mennesker vide saa lidt hvad de vil,
den blinde Gudinde den beile de til,
En önsker sig riig, og en Anden sig stor,
mon Rigdom og Höihed har saadant et Bord?

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
men drikker den aldrig saa glad som jeg min:
paa Bordet hans Kok Snese Retter har slæbt,
men hos staaer hans Doktor, og skriver Recept,

De Hyklere mylre som Myrer om ham
og mangen en Naade, saa stolt og saa stram,
de søge om Glæde, men finde den ei;
thi Kiedsomhed staaer bag hver Stoel som Lakaj.

Til blinde Gudinder maa beile, hvo vil,
den Jeg skal tilbede, maa see, og see mild,
min Viin er min Rigdom; vort Venskab min Rang,
mit Maaltid maa krydres med Spøg og med Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Lösenet her,
den Gladeste altid den Viseste er!
saa fylder da Glasset til skummende Maal!
Vi Glade, vi Vise, vi Venner vor Skaal!

R a h b e k.

16.

Den Skaberen skienkte en oplyst Forstand,
han elsker, og drikker imedens han kan.
thi naar man först Foden hos Charon har sat,
saa siges al Elskov og Vinen god Nat!

Lad Viin da, og Elskov opvarme dit Bryst,
snart röver dig Döden al sværmende Lyst;
og blev du end gammel, saa bliver du dog
hvad endnu er værre, saa bliver du klog.

Lyksalighed, Maalet for Jordiskes Flid,
sög den ei hos Vise, du spilder din Tid.
kun Saften af pressede Druer min Ven,
og Pigernes Kysse kan give dig den.

Hos Vinen og Elskov boer Lærdom og Vid;
Jeg kiender ei Stierner, dog veed Jeg min Tid,
thi naar Jeg ei Piger og Viin meer har kiær,
saa veed Jeg tilvisse min Ende ernær.

I strænge Theologi! hindrer mig ei,
at vandre bekrandset den lystige Vei;
Jeg frygter kun lidet, at vorde fortabt
af den, som har Piger og Viindrue skabt.

Al Skabningens Herre er naadig og god,
til Tröst for de Skabte hans Viisdom tillod,
i Druen at finde en Lindring mod Harm,
og Forsmag paa Himlen i Pigernes Arm.

Mit höieste Gode skal önskes min Ven,
at drikke, og elske og elskes igien;
naar Döden da Ende paa Vellyster giör,
saa har du dog levet forinden du döer.

V i b e.

17.

Velkommen Enhver som har Druesaft kiær!
saa god som den skiænkes han finder den her;
ved Bægeret vi os som Brödre vil fryde,
hvo veed, naar vor Time til Afskeed skal lyde?
thi lader os drikke hver Draabe vi har;
gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Knap satte jeg Fod paa vor syndige Jord,
för Viingudens Fane Jeg sögte, og svoer;
Enhver har sin Arvesynd, den var blant mine,
at alt i min Vugge, Jeg drömte om Vine;
thi lader os drikke hver Draabe vi har;
gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Min kiæreste Druer man perser ved Rhin;
dog vil Jeg ei nedsætte Franskmanden sin,
Champagner! Champagner! hvo nævner dens Mage?
Dens hvislende Perler selv Damer behage;
thi lader os drikke hver Draabe vi har;
gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Man siger om Tyrken: han drikker ei Viin,
skiönt Druen er Alle en sand Medicin;
thi plager ham Pesten, og hundrede Syger,
som aldrig tör nærme sig Rankernes Skygger;
saa lader os drikke hver Draabe vi har;
gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Höit leve Enhver som er ædel og god!
let banke hvert Hierte med vennehuldt Blod!
Ja, Hæld, hvis de Venskab og Glæden ei svige,
den Unge, den Gamle, den Krumme, den Lige!
saa lader os drikke hver Draabe vi har;
Gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

Stik Ven paa dit Bæger, og sid ei saa tyst,
lad Viinguden vække til Glæde dit Bryst;
saa unge i Morgen vi ei komme sammen,
og Skade! vi maa dog engang sige Amen.
thi lader os drikke hver Draabe vi har;
gid daglig, gid daglig, gid daglig saa var!

F r a n k e n a u.

18.

Mel. Det skummende Bæger begynde sin Gang.

Alting, siger Salomon, haver sin Tid;
Tid er der til Daarskab, Tid er der til Vid,
Tid er der til Latter, Tid er der til Graad,
En Regel, som bliver saa tit overtraad;
men drikke, men drikke, er l'ordre du jour,
hvad enten vor Skiæbne er blid eller suur.

Naar Dagen i Arbeid' og Möie svandt hen,
da er det jo billigt, man drikker paa den;
og seer man den kommende Morgen fremgrye,
da trænge vi Stakler til Styrke paa ny.
At drikke og drikke, de Vise har meent,
var aldrig for tidligt, og aldrig for seent.

Man drikker i Glæde, man drikker i Sorg,
hvo ikke har Penge, han drikker paa Borg;
og den, der er bleven af Vanvare rig,
er pligtig at lade os drikke med sig;
men Drikke, og Drikke, og Drikke maa' til,
hvad enten Herr Plutus er vred eller mild.

Den Mand som i Kierligheds Lotto fik Nit,
hvad Under var det om han pimpede lidt?
men den der har vundet, med skummende Maal
bör drikke sin skiønne Tilbededes Skaal.
At drikke, at drikke, det Takoffer er,
som Mester Cupido for alting har kiær.

Thi kiæreste Brödre, thi drikker Enhver,
hvorledes hans Lune, og Skiæbne end er!
og Olding, og Yngling, og Daare, og Viis,
forene sig Alle til Viindruens Priis.
At drikke, og drikke, og drikke igien
saa gladelig Ven her forsamles med Ven.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose
for den forgaaer!

Man skaber sig saa gierne Qval,
og søger Torne uden Tal,
men vandrer Lillien kold forbi,
som blomstrer for vor Fod.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose,
for den forgaaer!

Naar Uveir mørkner Vaarens Dag,
og Tordnen ruller Slag i Slag,
saa smiler Aftenrødens Glands
jo dobbelt reen og skön.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar,
pluk Glædens Rose,
for den forgaaer!

Den Barm som aldrig nærer Had,
men lever kun med lidet glad,
for den er stedse Livets Vei
med friske Blomster strödt.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose
för den forgaaer!

Enhver som Ærlighed har kiær,
som gierne Armøds Talsmand er,
om ham Tilfredshed, Fryd, og Fred
en evig Kreds skal slaae.

Fryd dig ved Livet,
i dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose
för den forgaaer!

Og vorder stundom Veien trang
og Modgangs Time mörk og lang,
saa rækker Venskab broderlig
hvert ærligt Hjerte Haand.

Fryd dig ved Livet
i dine Dages Vaar;
pluk Glædens Rose
för den forgaaer!

Huld törrer den hver Taare af
fra Vuggen til den mörke Grav,
i Sorgens Midnat straalere den
med Morgenrödens Glands.

Fryd dig ved Livet

i dine Dages Vaar;

pluk Glædens Rose

för den forgaaer!

Den er blant Livets skiønne Baand,

slaaer Brödre trofast Haand i Haand!

saa vandre vi saa let, saa fro

til bedre Skiæbners Hiem.

F r a n k e n a u

20.

Mener du, at den har Lykken fat,

som i sin Haand holder Snese Rigers Tømmer?

Hviler han i rolig Sövn hver Nat?

Og mon han aldrig Död og Oprör drömmer;

Nei i Potentater

udi alle Stater!

Al jer Magt og Ære

Staaer ei mod min Lære:

Held den Mand, der ha_r en fuld Pokal!

Og, Notabene, har Evne den at tömme;

Vinens Dunster jage Livets Qval,

og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Spörg, min Ven! hiin seierkronte Helt,
han svarer dig med Naturens stærke Stemme:
er jeg lykkelig, naar her i Felt
jeg Mennesket maa for Soldaten glemme?

Alle Hannibaler

ere Cannibaler;

Hvilken grusom Ære!

Bedre er min Lære:

Held den Mand der har en fuld Pokal!

Og, Notabene, har Evne den at tömme;

Vinens Dunster jage Livets Qval,

og i dens Draaber Livets Glæder svømme,

Guldet troer du er al Lykkens Maal,
men veed du vel: i de lydiske Annaler,
staaer der, at Kong Croesus steg paa Baal,
og brændte sig med sine Capitaler?

Sorg og Plage vige

sielden fra den Rige;

Lad ham Guldet prise!

Jeg blir ved min Vise;

Held den Mand der har en fuld Pokal!
og, Notabene, har Evne den at tömme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

See! paa Sandheds Vink staaer Skalden op,
og med sin Sang fryder leiede Spioner;
blier forfulgt, og syg paa Siel og Krop;
og döer med Armod, Had, og Laurbærkroner.

Skal det Summen være
af al Held og Ære?

Jeg min Fiende skienker
villig den, og tænker:

Held den Mand, der har en fuld Pokal!
og, Notabene, har Evne den at tömme;
Vinens Dunster jage Livets Qval,
og i dens Draaber Livets Glæder svømme.

Ei skal Magtens Soelskin varme mig;
Jeg fri vil giöre mig Livets Timer glade,
Om min Isse Ranken flette sig!
saa leer jeg ad de tørre Laurbærblade;

Kun saa mange Penge,
at jeg ei skal trænge
til lidt Viin at drikke;
meer jeg önsker ikke.

Thi lyksalig den, der sin Pokal
kan uden Sorger og uden Frygt udtömmе!
Vinens Dunster jage Livets Qval,
og i dens Draaber Livets Glæder svömmе.

H e i b e r g.

21.

Mel. Til Glæde Nordens raske Sönnere!

Stem i vor Sang, lad Griller fare!
vor Fryd kun her vi tage vare,
og næst vor Fryd, en fuld Pokal.
Og hver, som ei vor Fryd vil dele,
han kan sig os af Syne stæle,
han passer ei for denne Sal.

Chor.

Han ei vor Glæde mörkne skal.

Et stakket Tidsrum blev os givet,
thi gielder det at nyde Livet,
den Sandhed er jo soleklar.
Kom, Druens Nektar lillig smager;
den Sielens Kummer let forjager,
Fortabtes Ven den stedse var.

Chor,

Ja Druen Mangen tröstet har.

Den Kraft som i det store Fierne
i Cirkel dreier hver en Stierne,
af Druens Væsen være maa;
I Kreds jo Soel og Maane vandre,
Naturens Gang Du ei forandre,
din Stue søg paa Gled at faae!

Chor,

Du sligt hos Druen let vil naae.

Kom Naboe, kom, med mig at klinke,
mens end os fulde Flasker vinke,
mens end du ynder Spøg og Sang!
hvad os i Verden end skal møde,
vi aldrig savne Druen söde,
og fulde Glasses muntre Klang!

Chor.

Nei, sligt os glæde mangan Gang!

Frankena u.

22.

Hvor Fader Evan throner, Glæden smiler,
trindt om dens Alter, Roser groe;
og under Ly af Ranker best man hviler,
det Brødre! var Horazes Tro;
thi festligen lyde vor jublende Sang
sværmende Brødre, til Glassets Klang!

End seer du Ven, og fra dit Öie straalere
den feire Ungdoms Fyrighed;
end Livets Vei du ei utidig maaler,
og ei du tæller dine Fied.
thi festligen lyde vor jublende Sang
sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Thi nyd, og haab ei at den svage Alder
erstatte dig hensvundne Aar;
du let han reises, naar som Ung Du falder,
men ei, naar Du ved Staven gaaer.
thi festligen lyde vor jublende Sang
sværmende Brødre, ved Glassets Klang!

Din Pige leve! Broder, hun som kroner
din Daad med ædel Kierlighed;
hun sviger ei, naar hun ved Millioner
opdyngtet Guld tilsidst blev kied.
thi festligen lyde vor jublende Sang
sværmende Brödre, ved Glassets Klang!

Saa tag dit Glas, og klink saa med din Broder
som ynder skyldfrie Munterhed!
og syng, kun ikke efter falske Noder,
för Aftenstiernen glider ned.

Ja festligen lyde vor jublende Sang
sværmende Brödre, ved Glassets Klang!

R h o d e.

23.

(efter det Svenske.)

Op, muntre Venner, hjælper mig
den tunge Sætning at forklare:
hvor Mennesket bör temmelig /
sit Bryst mod hver en Sorg bevare;
og at den Galde Livet har
maa vorde Vellyst for min Gane,
mit sikke Middel er og var,
at følge Druegudens Fane.

Hvis af en fyrig Viv engang,
forledt af Elskovspassionen,
Du krones uden Kongerang,
fast anden Mand bestiger Tronen:
ja, hvis Du liig Apostelen
Dig selv for Svaghed maa berömmе,
tag Dig hver Dag en Ruus min Ven,
og aldrig skal Dig Panden ömme!

Hvis det hos Skiæbnen afgjort var,
at dagligt Bröd Dig skulde svige,
naar kun du lidt paa Tönden har,
vil hele Resten intet sige;
lad Creditorer gaaе fallit,
Din Kieldermeister staaе fixeret;
Jeg drikker heller paa Credit,
end lever törstig, arrangeret.

Lad Hiertet stikke af din Plan,
fra den Du aldrig siden vige;
nyd Glæden, lee ad Klaffers Tand,
drik for Din Konge, Ven og Pige!
misund ei Daaren sit Talent
i Bagateller stor at lade,
naar Helte slaaes om Guders Rang,
saa nappes Börn om malte Blade.

Og, naar Dit Selskabs muntre Fied
Dig Döden vinker at qvittere,
tag Flasken med til Lethes Bred,
lad uden Præk Dig embarqvere;
drik Charon fuld, det usle Skind,
at ei han skielner Nord fra Sönder,
vend Færgen om, styr atter ind,
og tøm med Brödre fulde Tönder!

Frankena u.

24.

At Slyngler hæves til AERens Top,
at Smiger mædskes, og Sandhed tigger,
at Rige sluge de Arme op,
og Dyden nögen paa Gaden ligger;
at gyldne Stierne,
og tomme Hierne,
forenes ofte, og meer end gierne,
det seer man tidt.

O I! som sukkede tidt med mig,
Naar Dyd og Sandhed blev underkøet,
naar den blev æret, fornem, og riig,
som Lov og Böddel har ofte truet:
forglemmer Taarer,
der aldrig saarer
en Slægt, som Himlen har skabt til Daarer,
og værer fro!

Da Nattens Forbud, Tusmørket, laae
paa halve Jorden, og den var rolig,
en Glands med eet jeg i Östen saae:
Gud Evan kom fra Olympens Bolig,
kun sielden vasket,
men feed og lasket
han ned ad Fieldet barfodet trasket',
og ravede.

Han nærmed' sig til det Sted, jeg sad;
(i Gudens Aasyn stod malet Glæde)
„Sön! sagde han, du bör være glad,
„lad Patrioten forgjæves græde!
„naar Ondt kun lykkes,
„og Landet trykkes,
„og Retten selv af dens Tiener rykkes,
„Saa töm dir Glas!“

Jeg tog hans Bæger, og tömte det,
og glemte Landet og Landets Daarer;
jeg fandt, at Narren har stedse Ret,
som spotter med Heraklitens Taarer.
Jeg hylded' Glæde,
forsvor at græde,
og lov'de Evan kun ham at qvæde;
Giör I, som jeg!

Zeilitz.

25.

Jeg er en Mand, som har saa vidt omvandret,
at Ingen meer bereist man nævne kan,
skiönt jeg ei har mit Opholdssted forandret
fra den Tid, jeg först saae mit Födeland.

Franz Drake gik vel eengang rundt om Jorden,
og gjorde sig derved udödelig;
men jeg, som blev bestandig her i Norden,
den hele Jord har tit gaet rundt om mig.

Jeg har lært alt hvad Mennesker kan lære,
og ingen Ting er bleven skiult for mig.
Selv Alchymie giör mig den störste Ære:
Sex Flasker Viin, drik dem! — saa er du riig.

Jeg har seet alt hvad Jorden har i Eie,
Fra Kola af og indtil Kolazin,
men af alting dog intet kan opveie
mod Synet af et fuldt og godt Glas Viin.

Sög hvo som vil, en Cirkel at qvadrere,
det fantes ei af Nogen paa vor Jord,
men jeg har seet Qvadrater circulere,
og Stuen dreies rundt omkring mit Bord.

Jeg lyver ei, ei heller vil jeg prale,
jeg havde mig engang en lille Ruus,
De Viises Steen, hvorom saa mange tale,
den fandt jeg da paa Bunden af mit Kruus.

Med den kan jeg faae Griller til at vige,
med den kan jeg faae Sorgen til at lee,
med den kan jeg indtage hver en Pige,
med den kan jeg forborgne Sager see.

See Evan hist! Velkommen Glædens Fader!
Kom, fyld mit Bryst med jordisk Salighed!
Din Magt jeg mig med Vellyst overlader,
og synker Mod og Lyst og Styrke ned.

P. M. Trojel.

Mel. Lafst nur die Politiker sprechen.

Nyd Livets korte Morgenrøde,
og strøe med Roser dine Fied,
mens dine Ungdoms Kinder gløde
af Sundhed, Liv, og Munterhed!
Alt medøns Kloden tumlet har,
Ungdommens Kiephest Glæden var.

Paa Glædens Trone søg dit Sæde,
glem hvad i Morgen forestaaer;
som Nattens Maane, Støvets Glæde
bag mørke Skyer ofte gaaer;
og tænk, at hver en Fryd du fandt,
brat for dit Blik, som Avnen svandt!

Tro ei Zelotens mørke Lære,
at Himlen er den Glade vreed!
hvi skulde da vel Jorden bære
saa mange Roser for dit Fied?
hvi Foraarsolen klar og varm
med Vellyst fylde hver en Barn?

Dog, ei din Fryd du eensom nyde!
nei, sög den tro i Vennekreds,
hvor fulde Glasses Toner lyde,
og hver en Barm er fro tilfreds!
syng stedse slig en Kiædes Priis,
den er det sande Paradiis!

Og naar engang din glade Sommer
nedsænker sig i Tidens Skiöd,
naar Alderdommens Vinter kommer,
önsk da at glemme hvad du nöd!
den er den lykkeligste Mand
som Fryd og Veemod glemme kan!

F r a n k e n a u.

27.

Lystig min Broder! og lystig igien!
en Krands du for Viinguden binde!
Vort Liv glider ofte saa kummerfuldt hen,
og Glæden er sielden at finde.
Nyd derfor Timen som venlig til dig leer,
hvo er dig Borgen at samme smiler meer?

Broder, paa mit Vink
dit Bæger fyld, og klink!
hvordan end det gaaer,
den Sandhed varigt staaer:
Saa længe som Druernes Nektar er til,
I Herrer, vor Jord, er den beste!

Tænk ved hver Time som lyder, du gaaer
en skiælvende Alder i Möde;
og sielden, kun sielden de sneehvide Haar
forliges med Druen den røde.
Ungdommens Syssel er Viin og Kierlighed,
Ald'ren sig graver blot gyldne Dynger ned.

Broder paa mit Vink
dit Bæger fyld, og klink!
hvordan end det gaaer,
den Sandhed varigt staaer:
Saa længe som Druernes Nektar er til
I Herrer, vor Jord er den beste!

Venner, i Dag være Glæden vor Giæst!
at klage ei Umagen lønner,
i Dag er det Venskabs og Enigheds Fest,
Skaal Venskabs og Enigheds Sønner!
Skaal hver som synger, som leer, og fryder sig!
Skaal hver som klinker, og stemmer i med mig:

Bröder, paa mit Vink
dit Bæger fyld, og klink!
Hvordan end det gaaer,
den Sandhed varig staaer:
Saalænge som Druernes Nektar er til,
I Herrer, vor Jord er den beste!

F r a n k e n a u.

28.

Mel. Hvor Eader Evan troner Glæden smiler.

Et Samfunds Aar er atter lagt tilbage,
det ny er vaagnet af sin Slum,
Hæld os! at atter fro vi her gientage
vort gode gamle Symbolum:

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

I trofast Venskabs faure Rosenkiæde
her mange AEdles Vaar svandt hen;
dog intet Öie dette Savn begræde,
thi Glæden os gienkalder den.

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

Seer mangen Yngling under Jubel nyde
den Fryd som hine Aeldre nød!
og höit vor Priis i Sangens Toner lyde:
End Glæden ei blant os er död!

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

Thi muntre Yngling sving din glade Pige,
mens end din Himmel straalers blaa!
og ei Naturens Modervink du svige,
dens hulde Stemme lyder saa:

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

Og gamle Broder! du hvis Stjerne daler,
lad Druen varme op dit Blod;
saa skiönt den Aftenhorizonten maler,
og raader paa din Svaghed Bod.

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

Op, fylder nu Enhver sit Glas til Randen,
med Venskabs gamle Harmonie!
og Ung med Gammel klinker til hinanden:
og stemmer Alle, Alle i:

Glem Kummer og Plager, glem stigende Aar!
Glæden bortfierner de sølvgraa Haar.

F r a n k e n a u .

29.

Vaagn op til Fryd,
mens Kraft og Ungdom parre sig!
hör Glassets Lyd
fra Mismod kalder dig.
Af kierlig Haand et Nu vi fik;
for godt til Sorg er Livets Öieblik,

Vær ingen Træl
for at opdyngte gyldent Muld!
En ædel Siel
fordærvet tidt af Guld:
for Armod's Trang ei Skrinet luk,
og Hiertet ei for Kummers dybe Suk.

Foragt et Navn,
for hvilket Smiger knæler ned;
stift ærligt Gavn,
og smil og spög derved.
Paa brugte Dag, i venlig Favn
skal du ved Kys belee det golde Navn.

Ei Guld og Navn
bortkyse mørke Timers Nag;
men Fryd og Gavn
giör Nat til klare Dag;
selv naar din Grav oplukker sig,
skal Gavn og Fryd velsigne den for dig.

Saa kom da her,
og hvil fra Gierning Krop og Siel,
kom, klink, Enhver,
som bruger Livet vel!
kom ofte glad herhid igien,
og skyldfri Leeg skal möde Glædens Ven.

H a s t e.

30.

Det skummende Bæger begynde sin Gang,
og Venner med Venner istemme en Sang!
ei sömmer det sig, hvor man samles til Lyst,
at klinke saa sparsomt, at sidde saa tyst.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Tit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

D

Vor Kind er ei rynket, vor Tinding ei graa
blandt Jubler, vor blomstrende Alder forgaae!
at ei vi skal klage om langt eller kort,
at Vaaren svandt ubrugt, upaaskiönnet bort.
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
tit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hvorhen i Naturen vi vende vor Fod
vi spore at Skabningens Herre er god;
at Ingen i Livet skal vandre fortabt,
han Piger, og Druer, og Roser har skabt,
Til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
Tit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

Hver fylde sit Bæger, at Skaalen gaaer om,
og Skaaler paa Skaaler til Flasken er tom.
En Daare som vover at laste vor Jord!
en Nidding som ei vil istemme vort Chór:
til Glæde, til Glæde i Sandsernes Vaar!
tit Kummer med Alderen bleger vort Haar.

F r a n k e n a u .

31.

Naar jeg drikker, Amphion
Jeg i Sangen Trods tør byde;
Glæde giver Liv og Aånd,
Glæde Flaskerne udgyde.

Vi af vore Flasker gyde
munter Glæde, Vid, og Aånd,
og i Evans Navn vi byde
Trods til selve Amphion.

Naar jeg drikker, fra min Siel
Sorgens mørke Gienfærd viger,
for i Aften jeg Farvel
til enhver Bekymring siger.

Lad os hver Bekymring sige,
for i Aften, vort Farvel,
alle Sørge-Skyer vige
fra vort Öie, og vor Siel!

Naar jeg drikker, er det Vaar,
Alderdommens Vinter rømmer,
og jeg drukner Snese Aar
i hver Flaske jeg udtømmer.

Lad os vore Flasker tømme,
drukne der de kolde Aar,
Alderdommens Vinter rømme!
her ved Flasken er det Vaar.

Naar jeg drikker, seer jeg frø
Cloe kierlig til mig smile,
drømmer lende huld og tro;
signer Amor og hans Pile.

Lad os signe Amors Pile,
drømme Skiönhed huld og tro
og vil end ei Cloe smile,
smiler Bachus evig fro.

Naar jeg drikker, skuer jeg
til hvad Ven jeg Liid kan sætte,
hvo sin Ven ved Flasken sveeg,
bliver aldrig af de rette.

Vi er' Alle af de rette,
aldrig vi ved Flasken sveeg;
til hinanden trygt vi sætte
Liid i Alvor og i Leeg.

Naar jeg drikker klogt jeg giör,
snart jeg alt Farvel skal byde;
Döden lurar ved min Dör,
thi jeg skynder mig at nyde.

Snart vi Alt Farvel skal byde,
Döden lurar ved vor Dör,
den som skynder sig at nyde,
saare, saare klogt han giör.

R a h b e k.

32.

Hver Glædens Ven
og hver dens tro Veninde,
en Krands igien
sig af dens Roser binde!

Menneskets Vaar er skiön men kort,
faa ere Sandsernes Dage,
ei, naar de först er svundne bort,
Klager dem kalde tilbage.

Ja, hver en Fryd
som os af Gud blev givet,
raaber os nyd!
thi kort Jeg er som Livet.

Glæden er liig, en flygtig Ven,
som paa en Reise man finder,
og som i det han farer hen,
kysser os ömt, og forsvinder.

Stolt er din Rang
o Viin! blant Jordens Goder;
til Spög og Sang,
og Sandhed, er du Moder.

Selv den, hvis Lod var varig Graad
sees jo hos Druen at smile,
finder mod hver Ulempe Raad,
troer sig paa Roser at hvile.

Paa Fædres Viis
nu Bæger Bæger möde!
syng Druens Priis
den hvide med den röde!

Syng hver en ædel Barm i Nord
hver som vil dele vor Glæde!
Hæld hver en Giæst ved dette Bord
Venskabs og Eenigheds Kiæde!

F r a n k e n a u.

Mel. Er mit Kammer reent og net.

För at være som man bör,
Venner, maae man drikke;
Bollen reent maa tömmes, för
bliver man det ikke —
Jeg, som Broderparten fik,
Eder best kan raade:
Vers, og Kierlighed, og Drik
taaler ingen Maade.

Man maae sige hvad man vil,
ædru bör man være:
men hvad der nu hörer til,
Vil jeg Eder lære —
hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld, og du er fuld,
vi er' Alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder, tabt Forstanden,
og i Aften have vil
den igien i Panden —

För du söger den igien,
maa du vide, Kiære!
paa hvad Sted du tabte den,
og hvor den mon være!

Hver af Eder mærke kan
midt i Perialen,
at jeg kom til min Forstand
her et Sted i Salen —
mærker nu Moralen min!
hvor ieg den har funden,
kan Enhver og finde sin:
dybt paa Bollebunden,

Drikker! öser! skienker i!
drikker Alle! drikker!
Hisset er den Krog, hvori
Deserteuren stikker —
See! her er han! Bollen tom!
ralle ralle ralle!
Punschen gik — Forstanden kom —
ædrue er vi Alle.

B a g g e s e n.

Mel. Skaberen skued' den nyskabte Klode.

Glæde er Himlens velgiørende Gave,
søges af Alle, men findes af faa;
Vellystens feige og nedrige Slave
leder forgieves, han kan den ei naae:
Thi er det vel Glæde, som lönner med Nag,
som vækker til Smerte den følgende Dag?

Ene den Mand, som sit Hierte tör byde,
frit at randsages af Grandskerens Blik,
ene den AEdle, som Venskab kan fryde,
Adgang til Glædernes Helligdom fik;
ved Vinen og Sangen sig hæver hans Aand,
til Venner han rækker den trofaste Haand.

Broderlig Haanden hinanden vi give,
Venskab! dit Tempel indvie vi her;
Glæden her ofte din Dyrker oplive!
Ingen uværdig gid komme dig nær!
ei Falskhed og Smiger misbruge dit Navn!
Hver Broder, som søger, her finde en Havn!

Evan os vinker, og Bifald tilsmiler,
Evan er Venskabs og Munterheds Gud,
Tiden med rænkefuld Taushed bortiler,
følg den, og brug den, saa lyder hans Bud.
Vi Evan da hylde ved Glassenes Klang,
han lönne med Venskab vor Fryd og vor Sang!

R e i n.

35.

Druen voxer paa vor Klode,
og paa Ranken Glæden groer;
Vinen giör os vel tilmode,
skiön er vores runde Jord!
∴ Klinker Brödre Glædens Skaal!
den er hele Jordens Maal. ∴

Stundom vil man dog fornemme
at der Sorg hos Glæden boer;
Druen spiller, og vi glemme
Sorgerne paa denne Jord:
∴ Al dens Galskab, al dens Fias
drukner i det fulde Glas. ∴

Fader Evan Friheds Huen
paa sin Isse fæstet har;
Frie Hænder perse Druen,
og dens Saft er dobbelt klar.
:; Klinker, Brödre! synger Chor!
Frihed paa den hele Jord! :;

F a l s e n.

36.

Mel. Du, som i Höghet troer Sällheten vinnas.

Livet er tit ved et Blomsterbeed lignet;
mangeslags Urter i Bedet der groe;
Himlen for os har dem alle velsignet
lige fra Vuggen til sildigste Ro.

Ungdom, og Uskyld, og Sundhed omringe
Livets den yndigt frembrydende Dag —
See, hvor de herlige Roser udspringe!
pluk dem, og nyd dem, för Alder giör svag!

Elskov har Fryd og en frydelig Smerte;
Ynglingen mödes af Pigen saa bold —
see, det er Myrthen, som tryller vort Hierte,
nyd den, för Alderens Viisdom giör kold!

Salig, hvem Gud i sin Miskund har givet
een, ikkun een, men en redelig Ven!
Evighedsblomsten forskiønner ham Livet;
Held ham! I Himlen den spirer igien.

Broder, saa lifligt de Blomster jo smile?
O! vi vil nyde hver Urt i vort Beed!
da skal vi let i Cypresse-Duft hvile,
naar vore Sandser sig lægge til Fred.

H a s t e .

37.

Mel. Hvor skiönt, naar Aftenstiernen venlig blinker.

Til Venskabs Fest, som hvert et Hierte fryder,
vi samles alle fro igien;
fra Læben eenig Jubel lyder,
kun Bægerklangen döver den.
Den fulde Maane blid og klar
omstraaler hvert fortroligt Par.

Den blide Sommers lyse Tid er omme,
alt Aft'nen vorder mørk og lang;
Saa vore Dages Höst vil komme,
og fordre streng vor Svanesang.
För Tonen falder i Choral,
syng glade Viser uden Tal!

Den Mand, som under nysudsprungne Bøge,
og i den mørke Vintersal,
med lige muntert Sind kan spög,
og nöisom tömme sin Pokal;
en Skaal for slig en Hædersmand!
thi hans Philosophie er sand.

Og Konen som, en Engel for sin Mage,
ledsager troe hans Modgangs Fied,
og kroner ömt hans Medgangs Dage
med dobbelt jordisk Salighed:
paa hver en glad og festlig Dag
Hun hædres först i dette Lag!

Og Ynglingen, som med sin hulde Pige
i Döden selv ei bryde vil;
Og Pigen, som vil aldrig svige
den Eed, hun svoer ham helligt til,
For sligt et ædelt Ungdoms Par
Vort Bæger stedse færdigt var.

Og Hver, som Næsten ærligt Haanden rækker
til skyldfri Spøg og Fryd, som vi,
og ingen falske Toner vækker
i Glædens rene Harmonie:
Ham syng vi: Velkommen her!
som vi han föler Livets Værd.

F r a n k e n a u,

38.

Mel. Fryd dig ved Livet.

Venskab! til Glæde
ræk hulde Sösterhaand!
slyng om vor Kiæde
fredhelligt Baand!

Forladt, o nøgne Lund! du staaer;
blandt visne Löv kun Stormen gaaer:
den Haand, der röver dig din Krands,
henvinker os til Dands.

Venskab! til Glæde
ræk hulde Søsterhaand!
slyng om vor Kiæde
fredhelligt Baand!

Fra Bierget, Kuldens Fosterhiem,
nu sneeklædt Vinter iler frem;
han dæmper Lærkens kielne Røst,
men samler os til Lyst.

Venskab! til Glæde
ræk hulde Søsterhaand!
slyng om vor Kiæde
fredhelligt Baand!

Her straalder trofast Eenighed
blandt svorne Samfunds Brødre ned;
her qvindlig Uskylds Tryllemagt
bevogter Broder-Pagt.

39.

Mel. För Noahs Tid var Adams Börn kunn Tösser.

I vores Land der er saa got at være,
man hænges ei for bare Bagatel,
man kan sig meget got for Hede nære,
man sulter heller ei ihjel;
man drikker ikke altid Vand,
og har dog gandske god Forstand.

Her er man ikke evig barske Jetter,
men bliver tvertimod af Elskov heed;
her har man smukke Blonder og Brunetter,
saavel som övrig Christenhed;
man sukker, knæler for en Skiön,
og hendes Ja er Elskovs Lön.

Her gaaer man uden Leide af Banditer
og conserverer dog sit Liv for Stik,
og ingen hellig Kommission udfritter
hvad Vei til Salighed man gik.
Nei, her man ugenert kan boe,
man destilleres ei for Tro.

Her har vi Guld i Naboriget Norge,
og Sölv, og Jern, og underjords Metal;
og vi har brave Kiöbmænd, som os borge,
om Lykken giör sig alt för gal;
og Skræddere sye tusind Sting
paa Puf, — o hvilken herlig Ting!

Her har vi Dands, Musik, og mange Löier,
og Fiendskab er en evig Skam;
den Sömand rask den fierne Bölge plöier,
og henter Viin, og indisk Kram;
vort Land gier deilig Rug til Bröd;
vi döe den ordentlige Död.

40.

Mel. Lafst nur die Politiker sprechen

Op Brödre, her i Fredens Egne
hvor Fiender styrre ei vor Ro;
hvor Frihed blomstrer allevegne,
og Glædens favre Roser groe.
Op, synger höit: o blide Fred
længe blant os dit Smiil udbred!

E 2

Chor.

Op, synger høit, o blide Fred
længe blant os dit Smil udbred!

Ei Britters Held, ei Frankrigs Hæder,
ei Politik vort Formaal er;
i Fredens Ly, til Venskabs Glæder
til Spøg og Sang vi samles her.
“Ven, tag dit Glas, skienk i, og drik!”
saa lyder vores Politik.

Chor.

“Ven, tag dit Glas, skiænk i, og drik!”
saa lyder vores Politik.

Selv Fyrsten paa sit Kongesæde
var dog i al sin Pragt kun arm;
naar ei han kiendte til den Glæde
at tye til ærlig Broders Barm.
Vi skienke glade bredfuldt Maal,
drikke hver ærlig Broders Skaal.

Chor.

Vi skiænke glade bredfuldt Maal,
drikke hver ærlig Broders Skaal.

Held den som Glædens Ynde kiender,
den som kan skatte Venskabs Værd!
Held vore Brødre, vore Venner!
Held hver som har vort Samfund kiær!
Venskab, du Jordens Salighed,
stedse blant os du vare ved!

Chor.

Venskab, du Jordens Salighed!
stedse blant os du vare ved!

4r.

Mel. Til Vaaben! see Fienderne komme.

Os Flaskerne vinke til Glæde,
hvi skulle de urørte staae?
hver søge om Bordet sit Sæde,
og Sorgen hos Druen forslaae!
man siger, det Druen skal være
som styrker Brittanniens Hære;
slig Britternes Lære er prøvet og god,
op Hiertet at styrke i Druernes Blod!

De jordiske Roser du bryde
som Skiæbnen lod groe i dit Fied!
med Glæde din Glæde du nyde,
og Veemod lad græde i Fred!
du stedse en Broder vil møde,
en Elsker af Druen den røde,
som sværger vor Jord ei er Jammerens Dal,
saa længe den yder en bredfuld Pokal.

Jeg leer ad Despoter og Plager
saa længe min Flaske er fuld;
saa længe som Vinen mig smager
jeg Verden og Sværmen er huld;
jeg ynker den modlöse Daare,
som ödsler paa Livet sin Taare,
jeg tænker: at alt her i Verden er Vind
og sover ved Flasken saa sødeligt ind.

F r a n k e n a u .

Mel. Til Glæde, Nordens raske Sønner.

Bland ei din Röst med Daarers Klage!
vor Jord har meget Godt tilbage:
den eier Glutter, Viin og Dyd;
See, Broder, hvor din Fod hentriner,
staaer Glæden huld paa Sorgs Ruiner,
Og hvert Naturens Vink er Fryd,

Chor.

∴ Ja, hvert Naturens Vink er Fryd. ∴

Den titter frem af Rosens Blade,
den toner høit fra Plov til Lade,
den følger hver fornuftig Daad;
den lokker Möie til at smile,
den dufter giennem Trættes Hvile,
den perler selv i Veemods Graad.

Chor.

∴ Ja, Glæden perler, selv i Graad. ∴

See, blide Viv, see, hulde Pige
fremvinker mangt et Himmerige
med hvide, bløde, trinde Arm!
O Held Enhver, hvem Dyden leder
til Jordens Himmel-Saligheder
ved de Tilbedeliges Barm!

Chor.

∴ Held Dydens Søn ved Qvindebarm! ∴

See, Vinens blanke Nectardraabe
hentryller Kummer til at haabe,
og glemme spildte Sved og Blod;
den stemmer i til Glædens Ære:
"Hvad Verden skulde bedre være,
"end denne Jord, som er saa god?"

Chor.

∴ O ja! vor Jord er skiön og god. ∴

Lad os da signe Livets Dage,
og see paa hver, som brugt, tilbage,
og saa til Glæder ile hen!
Da skal vi stedse Venner möde,
og end ved Livets Aftenrøde
tilsmile Glut og Viin og Ven.

Chor.

∴ O! Skaal for Glut og Viin og Ven! ∴

H a s t e .

43.

Mel. Hver Glædens Ven.

Nyt Yngling glad,
din Alders Morgenrøde!
ei veed du hvad
de modne Aar kan möde.

Livet er ligt en Sommer-Dag;
Herlig dens Scene begynder;
Himlen sortnes, og Tordners Brag,
Rædsler Naturen forkynder.

Kuns Öieblik
os Glædens Soel tilsmiler;
Brug dem du fik,
den snart bag Skyen iler.

Ungdommen er en flygtig Dröm,
tryllende Bæger den rækker;
grib det, og heelt dets Fylde töm,
förend dig Klogskaben vækker!

Tro ei, den Gud
der lærte dig at nyde,
kan første Bud,
liig Stövets Sön, förtryde.

Dybt i vor Siel den Lyst han grov,
som kun i Graven sig ender;
og denne hulde Fader-Lov
Skabningens Hele erkiender.

See Druens Blod
dig giennem Glasset blinker;
send Tanken mod
den Glut, hvis Smil dig vinker!
Savner du da vel Kroners Glands?
Mindes du Klodernes Pletter?
Alting er skiönt, naar skiönne Krands
Venus og Evan dig fletter,

Klink Brödre da
paa Livets bedste Glæder,
til vi herfra
Elysium betræder!

Der under friske Rosers Ly
Venskab os snart igien sanker,
og mellem Scener evig ny,
Nectar og Grazier vanker.

T. C. B r u u n .

.44.

Mel. Nys fyldte Skiön Sired &c.

Man væver os immer om Fædrenes Tid,
de vare saa kloge i al deres lid;
fast ingen den mindste Sottise begik,
og Fanden knapt een af hvert Hundrede fik.

Lad Venner! Jer ikke indbilde den Sniak:
de salige Herrer langt meer end vi drak;
og farer ei Kröniken gandske med Tant,
de legte gar gierne med Tösene Pandt.

Betreffende ellers den Viisdom og Dyd,
hvoraf man os gör saa forfærdelig Skryd,
hold bare for Lyset ret Tingene frem,
saa, Herre Gud! er der og Maade med dem.

Hvor Tiden har faldet de Stympere lang!
De Viser ei havde, de kiendte ei Sang;
med stirrende Öine om Flasken de sad;
höit, om een imellem Chrisillis dem qvad.

Men var det at undre? Mamaerne jo
bar sorte Uldhoser i Rugsvartes Sko,
og blaa Filtes Buxer til Loppernes Tröst:
alt nok for at iisne hver Arvesynds Lyst.

See derimød vores henrykkende Noer!
hvor pippet igiennem det spögende Flor
hver Yndighed frem i Chariternes Dragt,
og fængsler vort Hierte med trylende Magt.

Thi hylder hver lykkelig Yngling sin Glut,
ved lokkende Bæger! men er een saa mut,
at ikke han Deel i vor Munterhed taer,
saa sig vi: Lykke paa Reisen, min Faer!

Magisterne altsaa fortryde ei paa,
jeg troer vi Tranten langt bedre forstaae;
thi Brödre! giv Glasset sit rundeste Maal,
og tömmer det ud paa Oplysningens Skaal!

T. C. B r u n n.

45.

F or Jordens Lykke blev Druen til,
skiænk i!

den dyrkes, presses, og nydes vil,
skiænk i!

og i det Bæger Gud Evan haver,
er Guddom blandet med Jordens Gaver;
drik ud, skiænk atter,
tøm Glasset, skiænk atter,
drik ud!

Han mild fremkommer, og Smerten døer,
skiænk i!

blant Livets Torne han Roser strøer,
skiænk i!

den gustne Armod han mild beriger,
han tæmmer Löver og stolte Piger;
drik ud, skiænk atter,
tøm Glasset, skiænk atter,
drik ud!

Naar Geisten slumrer, tag frem dit Glas,
skiænk i!

naar Verden ikke er dig tilpas,
skiænk i!

din Geist skal vaagne, din Siel skal stige,
du dig med Verden skal let forlige ;
drik ud, skiænk atter,
töm Glasset, skiænk atter,
drik ud!

Har nogen Doris indtaget dig,
skiænk i!
en liden Ruus gör dig takkelig,
skiænk i!
du skal med Styrke din Lid forklare,
og hendes Hierte skal staae i Fare ;
drik ud, skiænk atter,
töm Glasset, skiænk atter,
drik ud!

Z e t l i t z .

46.

Mel. Det skummende Bæger begynde sin Gang.

Enhver, som har Glæde og Munterhed kiær,
han komme, og dele, og nyde dem her :
hvo öiner, hvor længe vor Himmel er blaae,
hvor længe vort Fied over Roser skal gaae ?
o, snart kan vor Skiæbne jo klæde sig mörk,
og snart jo vort Paradiis vorde en Ör.

Vor Jord blev jo smykket til Levendes Lyst,
og dannet til Glæde al Skabningens Bryst;
hvo vilde da gaae mod Naturen i Strid,
og modlös bortklynke sin feireste Tid?
Nei Ven, naar du finder en Blomst paa din Vei,
da pluk den kun dristig, men misbrug den ei!

End Lunden jo aarlig udspringer saa skiön,
end Engen blir blomsterklædt, yndig og grön;
end gives paa Jorden jo Uskyld og Dyd,
og trofaste Venner, som dele vor Fryd;
klink: Uskyld og Dyden ufristede gaae,
og usminket Venskab urokket bestaae!

For sidste Gang findes vi samlede her,
thi Lærken os varsler, at Vaaren er nær;
snart, Venner! omvexle vi vinterlig Sal
med lövrige Lunde og blomsterklædt Dal:
Skaal derfor til Afskeed, for hver som sad hos,
og ynded' vor Fryd, og ei svigede os!

F r a n k e n a u .

48.

Fyld Glassene Venner! see Bollen er fuld;
hvert Hierte er muntert og Kredsen er huld;
hvad Planer end Lykken i Morgen forrykker,
i Aften vi glade vil trodse dens Nykker;
Naturen i Vuggen os vinker til Fryd:
klink Broder og nyd!

Vi sidde saa kiönt her om lokkende Bord;
Fortrolighed, Frihed besiæler hvert Ord;
hvo veed, hvor det kommende Aar os skal finde?
thi lad ei unyttet et Öieblik svinde;
Naturen i Vuggen os vinker til Fryd:
klink Broder og nyd!

End, kunde man Lachesis altid formaæ,
at spinde fort Traaden til Issen var graa;
men tidt beer hun klippe i feireste Dage;
thi Yngling, iil Södhedens Bæger at smage!
Naturen i Vuggen os vinker til Fryd;
klink Broder og nyd!

Töm, raaber Dig Evan, for Munterhed mit;
og Cypria tryller en Himmel i sit.
Men Gamlingen Hiin tidt forgiæves paakalder;
og Fruen vil dyrkes i spögende Alder.
Naturen i Vuggen os vinker til Fryd:
klink Broder og nyd.

Thi lader os Venner! i Sandsernes Vaar,
mens Siælen hver Følelse aabnere staaer,
troe følge vor Wibes elskværdige Skikke:
at spöge, og kysse, og synge, og drikke!
Naturen i Vuggen os vinker til Fryd:
klink Broder og nyd!

T. C. B r u u n .

48.

Om at Verden er kun Jammers Sæde
höres saa megen daarlig Snak;
gjerne jeg vil dens Torne træde,
kun ved en Pibe god Tobak;

F

men fra i Dag maa Fanden kige
efter Kompas og Almanak;
jeg foretrækker nu en Pige
selv for en Pibe god Tobak.

Maa Soldat i Leir sig ofte kiæde,
eller Matros paa Skands og Bak,
begge de sig af Hiertet glæde
kun ved en Pibe god Tobak.
Men, naar de paa en Tös faae Öie,
strax deres Hierter slaae Tik, Tak,
begge de glemme Sorg og Möie,
ja selv en Pibe god Tobak.

Jeg den samme Mening underskriver,
som den beröimte Herr von Krak,
intet en jordisk Barm opliver
bedre end Elskov og Tobak;
naar denne Mand drog ud at krige,
stedse han i sin Lomme stak
Billedet af sin kiære Pige,
og en Karduus med god Tobak.

F r a n k e n a u .

49.

Min Sön! om Du vil i Verden frem,
saa buk!
og tie til Tingen, Dn finder slem,
og buk!
Viid! Du est fattig; thi maa Du bukke,
og skiönt du vel kan i Löndom sukke,
saa tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Naar Stormand möder Dig paa Din Vei,
saa buk!
og siger han til dit Önske Nei,
saa buk!
og holdt Du ham for en ussel Taabe,
saa husk, Du vandrer i Ringheds Kaabe!
og tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Naar Viismand prædiker for Dig tidt,
saa buk!
skiönt Du det har med Din Barnskoe slidt,
saa buk!

En Viisling lider saa lidt Din Tale,
som Vinter lides af kuldskiær Svale;
saa tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Om nogen brovter med sit: bey mir!
da buk!
og harmes Du ved hans dumme: hier!
saa buk!
thi viid! han lønnes med Guld og Ære,
at Du skal Konster og Viisdom lære,
saa tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Naar Tungen traver paa Fruen fast,
saa buk!
med Svaret har det slet ingen Hast,
kun buk!
End taer den reent paa at galloppere,
saa lad som ventede Du end mere!
og tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie:

Og seer Du Daarlighed fiern og nær,
saa buk!

om alting galt og forstyrret er,
saa buk!

Hvad bryder Du Dig om Folk og Riger?
drik Punsch! vær doven! og fias med Piger!
men tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Og spottes haanlig med Skrivt og Gud,
saa buk!

og skielder nogen Din Konge ud,
saa buk!

Og lyster Hofmand Dit Gods at tage,
hvad heller Kys af Din Ægtemage,
saa tie! buk atter!

hold Munden! buk atter!
og tie!

End slæbte, miskiendt, Du Dig ihiel,
saa buk!

og fristes Godhed alligevel,
saa buk!

Og faaer Du Uslingen, som kun skryder,
til Formand sat, som med Stolthed byder,
saa tie! buk atter!
hold Munden! buk atter!
og tie!

Kun Graven ændser, min kiere Ven,
ei Buk!
og hisset kiender og Dommeren
ei Buk!
Men til Du ligger i Graven rolig,
Og Frihed finder i Aanders Bolig,
til da buk stedse!
hold Munden! buk stedse!
og tie!

A b r a h a m s o n .

50.

Mel. Det skummende Bøger begynde sin Gang.

Lad Mennesker dræbes, og Riger forgaae!
Tyranner og Bonzer jo styre det saa;
de Daarer maa tro paa en underlig Gud,
jeg lyder Naturens velgiørende Bud;
til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydløse Dag er for evig fortabt.

Sku Rosen, der smiler saa skiön for din
Fod;

äig, skabtes den saa, for at vædes med Blod?
D, kiæmp dig dog frem giennem Overtroes Nat,
og renere Tanker om Skaberen fat!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydlöse Dag er for evig fortabt.

Her sidder jeg smilende, oprömt og fro,
og nyder hvad Lykken mig undte i Roe;
for Laurbær jeg fletter af Efeu min Krands,
og træder med venlige Skiönne i Dands.
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydlöse Dag er for evig fortabt.

Ustandset gaær Timernes Vise jo rundt,
et Öieblik myrdes ved hvert et Sekund;
og mangen en Fryd er et Öieblisks Sag,
forsöm da ei den og et vennehuldt Lag!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydlöse Dag er for evig fortabt.

Op, klink med den Skiønne, som sidder dig
næst,
og giv saa hver Draabe i Glasset sin Rest!
Gid Skiönhed, og Ynde, og Uskyld bestaae,
og Enighed aldrig paa Kloden forgaae!
Til Enigheds Glæder blev Mennesket skabt,
den frydlöse Dag er for evig fortabt.

F r a n k e n a u .

51.

Mel. Hver, som bylder muntre Glæder.

Den miskiender Livets Glæde,
som vil ene nyde den:
uden Haandtryk skal han træde
mørke Tidselstier hen;
Ingen holder, naar han bukker
under Modgangs Byrder ned;
Ingen Rosmariner plukker
til hans öde Hvilested.

Huld Naturen bandt sin Kiæde,
hör, dens förste Bud var: "Nyd!"
og det andet: "Deel din Glæde!
da forhöier du din Fryd;
deel din alt for store Möie,
hvis du möder tunge Kaar!
Taaren af et elsket Oie
lindrer Smerten af dit Saar."

Altid i Naturens Tale

Viisdoms egen Stemme löd:
hvo kan Mandens Lykke male,
som i Samfund Glæden nöd?
Og, naar Modgangstimen truer,
see ham ved sin Mages Barm!
ingen Rædsel ham nedkuer,
favnet af den Huldes Arm.

H a s t e.

Det gaaer saa herligt overalt,
hvor man sit Öie vender,
hver anden Verden ufortalt,
jeg ingen bedre kiender;
reis hvo som vil med Montgolfier,
for nye Verd'ner at besee,
mon Vinen der er södere?
mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa godt her i vort Nord:
her voxer smukke Piger,
og, om just Druen ikke groer
netop i disse Riger,
har man dog Vand paa hver en Kant,
hvori man seile kan galant
til det velsignede Levant,
hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
Concerter, Klubber, Baller,
Komedier, og andet meer
i deilig Mængde falder.

Man hopper om fra Dör til Dör,
man givter sig, og Böger giör,
man puffer, drikker, leer, og döer,
naar Död og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord,
os ingen Sorger tynges;
thi Venskab sine Arme snoer
om denne hele Klynge.
O det er dog en herlig Sag
at sidde saa i Vennelag,
og nyde Vinen ret med Smag,
og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
jeg glad hver Broder skuer,
at bygge sig en Himmel her
af Venskab, Sang, og Druer.
Giör paa den sidste Flaske Kaal!
fyld Glassene til fulde Maal!
drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal, Venskab, Sang, og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
rundt om mig seer jeg Glæde;
og i mit Bryst den bygger sig
et stærkt og varigt Sæde.
Min Sang er Glædens sande Lyd;
mit Bud er mild og munter Dyd;
mit Önske: hele Verdens Fryd!
min Mening: Tossen græde!

B a g g e s e n .

53.

Mel. Der var engang en tapper Mand.

Lad Vinterstorme, Frost og Slud
os uden for kun true,
for Glas paa Glas at tömme ud,
vi samles i vor Stue;
den lange Aften glide hen
med Sang og Klang og Glæde!
desværre! nok der er som den
fordrive med at græde.

Bort altsaa Mismod, bort med dig!
i Glasset Vinen blinker;
hvo er den Mand, som græmmer sig,
naar Fader Evan vinker?
Enhver, som Lykken gaaer imod,
han sin Bekymring tage,
og drukne den i Druens Blod,
og haabe bedre Dage!

Tryk Ven blant Venner sidde ned,
og lade Skiæbnen raade,
og tale frit om hvad han veed,
og drikke frit til Maade!
Langt fra vor Selskab kiedsom Tvang
og sure Miner vige!
Hiin synge om han vil sin Sang
om Venskab, hiin om Pige!

Da mangan Aften os endau,
som denne, skiönt skal glide;
da skal enhver saa glad i Hu
gaae hiem ved Midnats Tide:

Skjænk Broder nu til Glassets Rand
og klink med Venner kjære!
med Gienboe, og med Sidemand
vor egen Skaalen være!

F r a n k e n a u .

54.

Venskab, Kiærlighed og Viin
skal vort Lösen være;
lad kun Tossen følge sin
usle, dumme Lære!
Den, at man bör ikke
følge Fædres Skikke,
elske, synge, drikke.
Brödre! skjænker bredfuldt Maal!
det er vore Fædres Skaal.

Lee og spöge med sin Ven,
ved hans Vanhæld græde,
tröste ham, faae Tröst igien,
er en herlig Glæde.

Brödre! Glæden nyder,
som os Venskab byder!
Viin i Glasset gyder!
Brödre, skiænker bredfuldt Maal!
drikker! det er Venskabs Skaal!

Modgang ofte i vor Barm
volder bitter Smerte,
men i elsket Piges Arm
tröstes qvalfuldt Hierte.
Kummer der forsvinder;
selv paa blege Kinder
Glædens Taarer rinder;
Brödre! skiænker bredfuldt Maal!
det er vore Pigers Skaal!

Vel tildeelte Skiæbnen hver
sine visse Plager:
men den klare Drue er
Raad mod Suk og Klager.
Tidt Erfaring lærte,
den, i sorgfuldt Hierte,
skabte Fryd af Smerte.
Brödre! skiænker bredfuldt Maal!
det er Fader Evans Skaal!

Skaalen hædre bör den Mand,
som ei hader Piger,
som ei blander Viin med Vand,
Venskab aldrig sviger.
Vi som Venner ere,
Amors Lænker bære,
nödig Viin undvære,
vi vil skiænke bredfuldt Maal!
det er vores egen Skaal!

M. P. K r u u s e .

55.

Mel. En Prinds jeg været har i Dag.

Af fyldte Bægre vinkes vi,
o Venner! iler dem i Möde!
vor Glædskabs Tid er snart forbi,
saa Druen vil for os ei blöde.
Ak! snart den blandes maa med Vand,
snart matte Haand ei klinke kan.

Vor første Alders spæde Vaar
vi ofte kalde nu tilbage:
saa fro vi og med sneehvidt Haar
vil, Brødre! mindes disse Dage.
Og Mindet skål med fordums Lyst
opflamme trætte Oldings Bryst.

En yngre Slægt vil ile frem,
og finde Ranken, vi forlode;
den vælger der sit Ungdoms Hiem:
velsigner der sin Fædre-Klode;
og, under glade Brødres Sang,
udtømmes Bægret mængen Gang.

O! naar vi gaae ad Gravens Vei,
naar Podagra os byder klage:
vi med Moralens Svøbe ei
fra Glæden yngre Slægter jage!
Hvert fyrigt Blik, vi see hos dem,
skal kalde svundne Glæder frem.

G

Ja, naar vor Fryd er flygtet hen,
naar Druen os ei meer kan vinke,
for Börneborn vi presse den,
vi lære dem med Lyst at klinke:
og frydes, naar med bredfuldt Maal
de tömme Oldefædres Skaal.

F. H ö e g h. G u l d b e r g.

56.

Mel. En Prinds jeg været har i Dag.

Ven! for at nydes Alt blev til,
og Alt blev dannet til at nyde;
Naturens Gud er viis og mild,
hans Gaver alle Hierter fryde:
tag disse Timers Glæde med!
maaskee saa snart de ei faae Sted.

Naturens Vaar snart svinder hen;
dens Krands stakket Kloden zire,
dog aarlig smiler den igien,
Viol og Rose atter spire;
men Venner! vore Dages Vaar
kun engang smiler, og forgaaer.

Thi nyd den Ven, dóg sparsom vær!
at den dig ei tilsidst maa kiæde;
Hvo Glædens Ruus har alt for kiær,
for hver en Fryd snart fatter Leedē,
op hver hvis Hierte ei er Staal,
op! klinker; Glædens Alders Skaal!

F r a n k e n a u

57.

Mel. Brödre, börer Stormen tude &c.

Hver, som ynder skyldfrie Glæde,
hver, som föler Venskabs Værd,
hvert et Leed af denne Kiæde
atter vær velkommen her!
kommer, Venner! værer glade!
Daarer kun vor Fryd kan hade;
end, som sidst, vort Lösen er:
klink, og drik, og lystig vær!

For Enhver, som heller græder,
Veie nok jo aabne staae;
denne lover lutter Glæder,
Venner! vi vil denne gaae;

G 2

tids nok Skiæbnen Veemod sender,
Glæden tids nok Ryg os vender,
derfor end vort Lösen er
klink, og drik, og lystig vær!

O, som denne, Venner! glide
mangen Aften glæderig!
lad saa Vaar og Sommer skride,
Livets Vinter nærme sig!
Selv i denne, hines Minde,
skal vort fælles Bifald vinde;
Stemmer i! vort Lösen er:
klink, og drik, og lystig vær!

F r a n k e n a u,

58.

Mel. Nu bort med Alskens Politik &c.

Hvor underfuld er Druens Saft!
o, den besidder Trolddoms Kraft;
blot ved dens Almagt Verden staaer
jø hele Snese Aar.

O, den forynger Mennesket,
den giör vor tunge Skiebne let,
i Slavens Vraa den gyder Lyst,
og Mod i feige Bryst!

Meer vred, end Tydsken være kan,
var Samson paa Philistens Land:
man spilte ham saa mangt et Puds,
at han tilsidst blev studs.

Da svor han dyrt: "Jeg hevnes skal:,"
men drak dog först en Pot-Pokal;
og slog med Asen-Kiæften saa
Philisten guul og blaae.

Da paa Paraden, David saae
Sieur Goliath saa myndig staae,
hans Hierte smaaligt sank derved,
og moxen reent gleed ned;
I næste Viinhuus Skrækken vøeg,
som Tallet paa Pokaler steeg:
han fordred' Kiæmpen til Duel,
og stak ham reent ihjel.

Frue Judith, Holofernes fandt
ei, som hun önskede, gslant:
han ingen Dandsemester var,
og Haaret rundt han bar.
To, tre Glas Viin giör Fruen gal,
saa strax hun ham korrexe skal:
hun i hans Telt sig nu begav,
og hug hans Hoved af.

O kiære Siel! see dig omkring,
hvor Druen dog giör store Ting!
den skienker Fruer snilde Raad,
og Herrer Helte-Daad.
Med Maade brugt, den giver dig
saa mangen Stund paa Glæde rig:
O kiære Siel! drik derfor lidt!
du kan jo drikke tidt.

G.

Langt meer end Guld er Druen værd,
den lindrer alle Smerter;
selv Tossen giør den ofte lærd;
den bedrer onde Hierter.
∴ Forsagte Yngling gi'er den Mod,
og varmer matte Oldings Blod. ∴

For Kummers Træl, o Dru! du
en salig Tröst bereder,
det kolde Marmorhiertes Hu
til Elskovs Fryd du leder;
∴ Du röber Ondskabs skiulte Raad,
og standser Faderlöses Graad. ∴

I Ly af Ranker Lighed boer,
der Rang og Ahner vige,
Enhver sig drømmer lige stor,
den Arme med den Rige.
∴ O Viin! saalænge Kloden staaer
din Undervirkniøg ei forgaaer. ∴

60.

Mel. At vi ere Börn tilsammen.

Samles hid til Venskabs Kiæde,

Ung med Gammel, Par med Par!

her er Druesaft og Glæde,

sand er Glæden, Vinen klar.

Rask med Bæger Bæger møde!

Munterhed er ingen Brøde,

Nag til Fryd kun Daaren har.

Neppe vi, saavel som Andre,

stedse giennem Livet kan

over Rosentepper vandre,

eene sligt i Vers gaaer an;

Dog en Usling, den som gruer

för han Spor af Faren skuer!

ei for os er slig en Mand.

End paa vore glatte Kinder
Ungdoms feire Roser groe,
Livets Morgen hurtig svinder,
Aftnen vinker os til Roe;
Iler derfor, Venner! iler,
medens Morgenröden smiler,
did, hvor Livets Glæder boe!

Hver, som efter Glæden higer,
søge den hos Dands og Sang!
søge den i Sværm af Piger
under Spøg og Bægerklang!
Da, naar Livets Vinter kommer,
han dets Foraar og dets Sommer
fro skal signe mangengang.

Hylde da vor Venskabs Kiæde
Ung med Gammel, Par med Par!
her er Druesaft og Glæde,
sand er Glæden, Vinen klar.
Rask mod Bæger Bæger møde!
Munterhed er ingen Brøde,
Nag til Fryd kun Daaren har.

Frankenau.

Hvi rose i saa vore Fædre,
 og vil, vi skal være som de?
 i mange Ting har vi det bedre,
 I strax et Exempel skal see.
 I troe, at de søgte sig Ære
 paa deres msndhaftige Tog,
 men Eder min Vise skal lære
 hvorfor de af Landet uddrog.

Her fik de bestandig at drikke
 det evige Öl, og den Miöd;
 tilsidst smagte Öllert dem ikke,
 og Miöden den faldt dem for söd;
 Viin var ei at vente her hiemme,
 selv ikke i Valfaders Sal;
 thi *Odin* lod Viinflasken giemme,
 saasnart han fik fyldt sin Pokal.

Med Sværdet i Haanden de droge
 til Egnen hvor Druerne groe;
 de naaede den, drukke, og sloge,
 der vilde de bygge og bœ:

Men Romerne taalte det ikke,
de Danske drak Vinen fra dem;
de strax en Bormester udskikke,
at jage de Fremmede hiem.

Han traf da de ubudne Giæster,
men traf dem sig selv til Fortred;
de lærte min gode Bormester
at lade dem drikke i Fred.
Men de fik og Skrub for det siden:
der laae de og sølte i Viin;
saa løb de beskienkte i Striden,
og saa blev de slagtet som Sviin.

Dog vedblev de Danske at giæst
Viinlandene temmelig tidt;
de Franske saac, det var det Bedste,
at blive dem skikkelig qvit;
de udbad sig ydmygst den AÆre,
at bringe dem Vinene her;
saa lod vore Fædre det være,
Een Godhed den anden er værd.

I vore polerede Dage
begriber man, det er en Skam,
sig Franskmanden hid skal umage,
vi lade dem hente hos ham;
hvi skulde vi udvandre mere?
Vi kan jo faae Viin i vort Hiem;
gid Handel og Söefart florere!
vi faae vore Vine ved dem.

R a h b e k.

62.

Mel. Lasst nur die Politiker sprechen.

Til Fryd os Aft'nen atter vinker,
og samler kierlig Ven med Ven;
i Glasset Druesaften blinker,
øp Venner, op at nyde den!
Den giver Munterhed og Kraft,
Hæld om den ædle Druesaft!

Hylt denne muntre Vennekiæde,
og drik de mørke Griller bort!
betænk, at hver en Jordens Glæde
er saare sielden, saare kort!
Betænk, at Mismod hielper ei
at jevne Livets tunge Vei!

Den beste Tröst. som Livet yder,
er i dit fulde Bæger giemt;
for hver en Taar, din Læbe nyder,
dit Hierte vorder bedre stemt.
Snart signer du i lystig Ruus
den hele Jord, med Mand og Muus,

Thi lader os da Glæden hylde,
forglemme Mismod og Besvær;
Enhver sit Bæger troligt fylde,
og klinke fro med fiern og nær!
Gid ofte slig en lystig Dag
omstraale dette Vennelag!

F r a n k e n a u.

Kom, Brödre! kom, nu vil vi til at drikke!
 lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
 I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
 den störste Helt, er den som törster meest.

Mops siger: man kan drikke bort Forstanden;
 den Misanthrop med sine Prækener!
 Byd ham et Glas! han drikker som en anden;
 Fæ bli'er han ei — man bli'er ei hvad man er.

Naar *Stax* sig ind i Syllogismer pakker,
 og viser i Figurer, han er til;
 Saa lee vi kun ad den Monaden-Macher,
 og drikke for at vise, vi er til.

Men tys! der er *Tartuff*, han os bandsætter,
 og maner os heel ned i Helvede.
 En Bolle Bisp til denne Seelenretter!
 saa gaer han hiem igien med Vægtere.

Hvad rager os hvad disse Narre sige?
Nei, Fader *Gleim*, det var en anden Mand;
han siger: drik I Hunde, til I ligge!
det kalder jeg for Tro og ret Forstand.

Hans Wurst har sagt, og dette la'er sig høre:
Ihr Herren! trinkt! darum gab Gott uns Durst;
wer in sein Amt, sein Trinken lässt sich stören,
der irrt, der irrt! — O store Mand *Hans Wurst*!

Hr.^e *Helfengleich* vil friske Folk curere,
saasart man ham tre Glas Madera gi'er;
Sex Glas: — han strax vil til at trepanere;
for ni, han skiær os op mit al Plaisir.

Franz Lämmelein, en Zinzendorfsianer,
som sukker for der er ei nok af Baal,
han drak engang, og strax han Fanden maner,
han drak igien, og drak *Spinozas* Skaal.

Kort sagt: endog de største Orthodoxer,
som bli'er betalt for de skal troe til Trods:
og alt hvad som kan rime sig paa Oxer,
dem giør et Glas saa godt som een af os.

Selv *Israel*, som qvæler mig til Döden
med sit Geld! Geld! nun lauf ich länger nicht,
saasnart jeg kun faae et Glas i Jöden,
saa stiler han alt Vexler uden Sigt.

Saa brave Mænd kan Bacchus alle giöre;
naar vi kun vil, han sætter det til os.
Hvortil kan ei hans Troldoms Magt forføre?
og hvo vil ei forevige hans Roes?

Har I Proces, et Glas strax afgjør Trættens,
I kan ei troe, hvad Styrke Sagen faaer:
Fölg kun mit Raad! tag Flasken med i Retten,
saa svær de paa, I ei i Loven staaer.

Kom Brödre kom! nu vil vi til at drikke!
lad ingen Sorg forstyrre denne Fest!
I Bacchi Navn vi Fanerne udstikke,
Den störste Helt er den, som törster meest.

64.

Trindt om os lyder englemild
Naturens Röst: bortsörg ei Livets Dage!
paa Taarer ei dets Öieblikke spild!
viid, selv Enhver er Skaber af sin Plage!
Hvert dit Fied med Glædens Roser ströe,
för du fra Venskab, Kys, og Spög maa döe!

Hvo fandt engang en trofast Ven,
og jubled' ei: hvad er som Venskabs Kiæde?
Hvo synker i sin Piges Arme hen,
og drömmer ei om Evigheders Glæde?
Hvert dit Fied med Glædens Roser ströe,
för du fra Venskab, Kys, og Spög maa döe!

Paa hvert et Skridt ad Livets Vei,
en Blomst saa skiön, saa nysudsprungen smiler;
pluk den i Dag, i Morgen er den ei!
dens Blomstretid som din, umerket iler;
Hvert dit Fied med Glædens Roser ströe,
för du fra Venskab, Kys, og Spög maa döe!

Snart Ven du skal ved Maalet staae,
snart Graven skal din Fryd og Veemod giemme;
kun Den skal kiæk dens mørke Bane gaae,
som qualte ei hos sig Naturens Stemme:
Hvert dit Fied med Glædens Roser ströe,
för du fra Venskab, Kys, og Spög maa döe!

F r a n k e n a u,

65.

April-Vise.

Mel. Det skummende Bæger begynde sin Gang,

Velkommen forventede moersomme Dag!
Jeg sidder saa gierne i Brödrenes Lag,
naar Sang og Pokaler i Venskabets Skiöd
giör dobbelt, paa Syslerne, Aftenen söd:
Den Tiid har en saadan forfærdelig Iil,
man noksom ei nytte kan Livets April.

Som denne, ustadig tit Vandringen er;
snart smiler os Solen, snart skotter den tvær;
ja stundom staaer Pokker skinbarlig deri,
den skiuler sig reent, og paa vildsomme Stie
man trasker i Mörket saa mangan en Miil,
og löber ret stygt efter Lykken April.

Thi Yngling, forsöm ei at gribe dens Lok
blant Munterheds Glæder og Nöisomheds Nok!
der troner den sikkerst; der fandtes den tit,
naar Rigdom og Höihed forfeilte den vidt:
blant Druernes Perler, Chariternes Smil,
men aldrig gik reent efter Lykken April.

Hvo oftest daraussen et Nakkedrag faaer,
hvorledes med Koursen her hiemme det staaer;
om Engeland ei kan betale sin Gield;
om Kant a priori beviser vort Hæld;
hvad rager det os? i vor vanlige Stiil
vi synge rundt Bollen paa første April.

Dens Nectar oplive fortrolige Kreds!
tit sidde vi om den, med Skiæbnen tilfreds!
Klink Gutter, og Glasset til Bunden uddrik!
vi Livet af Himlen til Nydelse fik;
men kiöler först Döden i Hiertet sin Piil,
saa löbe vi reent efter Löier April.

T. C. B r u u n,

H 2

66.

Mel. Hvor skiönt naar Aftenstiernen venlig blinker.

O Flaske, fuld af Saft af ædle Druer,
paa denne gale Jord min Tröst!
lyksalig den som dine Smile skuer,
som kryster dig til fyrigt Bryst!
men intet er hans Glæde liig,
som stedse fandt dig uden Svig.

En Anden maa i Vers og Prosa flæbe,
hans Pige stolt og trolös er;
Naar Flaske, du berörer kun min Læbe,
vi evig Trofasthed os svær!
O Fryd at du er skabt for mig!
min Lod det blev at hylde dig.

Mon Adam faldt, ved Druen sig at plukke?
derom har Moses ei et Ord;
nu, Arvesynden skylder man, I Smukke!
kun Eders kiære Evamoer;
men Flasken gi'er sin sande Ven
det tabte Paradiis igien.

Hvor Skiæbnen kalder mig, o Flaske, følge
du trofast ved din Elskers Barm!
paa tørre Land, paa Oceanets Bølge,
forhöi min Fryd, nedtryk min Harm!
Og, naar min Livstraad klippes af,
Du Taarer fælde paa min Grav!

M. C. B r u u n.

67.

Smiil, Venskab! til vort Samfund ned,
og fyld os med din Salighed!
din Guddoms Straale, klar og varm,
opflamme hver en ædel Barm!

Lyksalig den, som dig har kiær!
hans Liv en Glædes Kiæde er,
Liig Harpens Lyd i tause Stund,
du dysser ham i tryllersk Bluun!

Naar al Naturens favre Pragt
sig skiuler under Vinterdragt:
Naar ingen Lærke længer slaaer,
Du skaber Lærkesang og Vaar!

Naar Flammen, tændt af Elskovs Gud,
ved Tidens Aande pustes ud,
da luer jevn Din rene Ild
for evig varm, for evig mild!

Naar Livets Vei os vorder trang,
Du letter huld vor tunge Gang;
hver Yngling giör da Banen blöd,
hver Olding Livets Aften söd!

Ei er dit Maal som Livet kort;
naar til et Bedre vi gaae bort,
hist over Taarer, Grav, og Död,
du atter aabner os dit Skiöd.

O, smil da, Venskab, til os ned,
og fyld os med din Salighed!
og ofte vi med Strengens Klang
skal ofre dig en Jubelsang!

F r a n k e n a u.

63.

Efter det Svenske.

Broder, see Dampen af Bollen sig hæver,
Hofmand sig fryde ved Vand og Melon!
Evan saa venlig og mild os omsvæyer,
skænker os Glæden i Rom og Citron.

Aldrig hans Hyldest et Hierte bedrager,
stedse han viser sig Menneskets Ven:
naar han det stundom Fornuften betager,
yder han Ruus, og Tilfredshed igien.

Druerne skabtes, for Freden at fremme,
Bacchus har Afsky for dræbende Staal;
Krigerne smukt paa Forlig skulle stemme,
hvis kun de jevnligt drak broderlig Skaal.

Hymen, hans Vælde for evig vil sande,
skinsyge Griller han jager paa Dör;
Manden, som harmefuld gnider sin Pande,
blind, og tilfreds med sin Skiæbne han gör.

Naar i en Hvirvel af Kierligheds Nykker,
Ynglingen voldsom vil knække sit Baand:
Evan Pistolen fra Panden ham rykker,
giver for den, ham Pokalen i Haand.

Vinen i Tankerne Dristighed föder,
sætter paa Sielen en gladere Skik,
Digterens Versemaal sielden dig stöder,
naar ved hans Arbeid, Du byder ham: Drik!

Oldingens udslukte Glöder han tænder,
Ungdommens Roser paa Kinderne ströer;
Tanken paa Elskov saa listigt han vender,
Hiertet for Skiönhed saa böieligt gör.

Synger da Choret, Gud Evan til Ære!
Rankens Beskytter blant Guder er störst;
gid han os jevnlig sin Nektar beskiære,
fryde vor Barm, og forlænge vor Törst!

F r a n k e n a u.

69.

Efter det Svenske.

Broder, tag Glasset! vort Lösen er Glæde,
snart vil vor Kummer sig melde igien;
Alderens Bane er möisom at træde,
Ald'ren — ak snart skal du hildes af den.

Snart skal Bekymring, og Leede, og Jammer
varsle dens Ankomst, og trykke dit Bryst;
da — ingen Straale af Kierligheds Flammer,
da — ingen Lyd af Fornöielsers Röst!

Da, du forgiæves vil ønske at nyde
af den fortryllende Skiönhed et Blik,
Venskab forgieves dig Glasset skal byde,
raabe: glem Alder, glem Plager, og drik!

Tro ei at Himmelen Druen dig byder
for til Rosin kun at anvende den;
Riis ei allene til Velling den yder,
ogsaa til Arak i Punch hos en Ven.

Klinker da Brödre, og lader os drikke
Venskabs, og Fredens, og Frihedens Skaal!
Hver for sin Skiönne sit Bæger udstikke!
Elskov og Glæde er Skabningens Maal.

F r a n k e n a n .

70.

Efter det Svenske.

Til Vinens og Vellystens Ære
Blödagtighed hæve sin Röst!
de Dyder vort Offer vi bære,
som skiænke os Styrke og Tröst.
O himmelske Venskab! din mægtige Guddom vi
af redeligt Bryst, du smiler som yndefuld Vaar.
Vor Ungdomstid du skiænker Styrke,
og Hvile i de sølvgraa Aar.

Ei Mennesket Salighed finder
i Stierne, i Guld, eller Navn,
den lykkeligst vorder, som vinder
en skyldfrie, og elskelig Favn.

O, himmelske Elskov! din mægtige Guddom
dyrke
i elskende Bryst, du smiler som yndefuld Vaar;
vor Nydetid du skiænker Styrke,
og Mindet i de sølvgraa Aar.

Lad Daaren i glimrende Böie
sig drömme lyksalig og fro!
med Hølbred, en Ven, og en Köie
man lever i saligste Ro.

O, himmelske Frihed! din mægtige Guddom vi
dyrke
i mandige Bryst, du smiler som yndigste Vaar;
vor Virketid du skiænker Styrke,
og Munterhed i Hvilens Aar.

F r a n k e n a u.

Mel. En Time før Middag Madammen opstaaer.

Den hædrende Pligt har Jeg aldrig forsömt
min Flaske at holde i Ære;
imens den har Viin, jeg den favner saa ömt,
men finder Jeg at den til Bunden er tömt,
Jeg agter den Ting ikke mere.
Den tomme Jeg legger, og tager for den
den fulde igien.

Min Ven, har man engang paa Vinen faaet
Smag,
da er det piinagtigt at törste!
ret mangen en Flaske med friest Behag
du gierne kan drikke: gör saa kun din Sag
at hver en ansees som den förste!
thi, hvo der ei haver et Hierte af Steen,
misunder ei E e n.

Er Vinen da drukket, saa skynd dig min Ven
saa lønlig den Flaske at skiule;
saa snildt maa du sætte den anden Pot hen,
ret som Nummer Et var oplivet igien,
man maa være huul med de Huule!
saa mangen, der ikke tør lugte til Viin,
er lige saa fin.

Men, seer Folk at Flasken saa fuld er som
för,

og derom lidt underligt tænker,
ja om uudtømmelig Viinkilde spør,
da svar dem: det Himlens Velsignelse giör,
som stundom lidt extra vel skiænker.
I Verden, i Flasken, den Snilde kun naaer,
hvad Hiertet attraaer.

T o d e .

Lad Fuglenes Triller, den himmelblaa Luft,
og brydende Rosers fortryllende Duft,
indgyde den tröstende Aand i dit Bryst,
som lærer at Mennesket skabtes til Lyst.

Dit Bæger du tømme i vennehuld Kred,
og være med samfulde Jorden tilfreds!
for Glæder at vække, blev Druen jo skabt,
og lidet det baader, at sidde fortabt.

Töm lystig et Glas af den spillende Saft,
for Alderdoms Munterhed, Ungdommens Kraft;
for spøgefuldt Lune, for broderligt Sind,
og Skiönhedens purpuromstraalede Kind!

Då smiler dig Livet, som Piger i Dands,
og Glæden dig fletter sin favreste Krands,
da har du den Tröst, naar du iler til Ro,
"Jeg levede stakket, men munter og fro!

F r a n k e n a u,

Mel. Ich bin der Vogelfänger, ja.

Höit leve, hvo ved Bægerklang
et muntert Lune faaer!
som ynder lystig Spög og Sang,
og Grillerne forslaaer.
Dog Brödre, drikker med Forstand,
en Drukkenbolt er ei vor Mand:
Nei leve hvo ved Bægerklang
et muntert Lune faaer!

Höit leve, hvo i muntert Lag
til Maade alt giör med!
han end saa mangen lystig Dag
kan træde Glædens Fied.
Thi række Broder Brödre Haand
at knytte Maadeligheds Baand!
Ja leve, hvo i muntert Lag
til Maade alt giör med!

F r a n k e n a u.

Mel. Langt meer end Guld er Druen værd.

Lad Aaret komme, Aaret gaae,
vor Glæde vi vil nyde ;
og vorder da vor Isse graae,
os Mindet dog skal fryde.
Svandt end en Dag med Kummer hen,
med Taalmod vi vil lette den. ∴

Vær glad, imens din Vaar er blid,
dens Dage faa kun ere,
og i din Efterhøstes Tid
dens Minde kiert dig være ;
Men vil du möde glad din Dag,
fuldend din Aften uden Nag. ∴

Du, Venskab ! blandt vort Samfunds Baand,
Ulöst ved dig det være ;
dig hilse alle Haand i Haand,
dit Præg hvert Hierte bære !
Vær du vor Fryd trods Tid og Aar,
vor Tröst naar Afskedstimen slaaer ! ∴

T. Th a a r u p.

75.

Mel. Naar jeg tænker paa min Lene.

Hold paa Glæden, mens den vinder
Blomsterkrands om unge Haar!
Timen, för du veed det, svinder
dybt i gamle tusend Aar:
Ak! den Fryd, der svandt med den,
kiöber Ingens Guld igien.

Hold paa Glæden, medens Rödme
farver sunde Manddoms Kind!
gavnlig Daad er fuld af Södme:
drik den Södme graadigt ind!
För du troer, du vorder svag;
ak! du ældes Dag for Dag!

Hold paa Glæden, mens din Isse
fryser under Sölverhaar!
snart fra Drömmen til det Visse
du ved skiöre Krykker gaaer;
dog et Blund endnu du fik:
o, saa nyd det Oieblik!

I

See, til Alle smiler Glæde:
Druers Perle, Pigens Blik,
Venskabs ædle Demantkiæde —
Alt af gavmild Haand vi fik.
Himlens skionne Bud er: Nyd!
o, dens hele Værk er Fryd!

H a s t e .

76.

Op! hver hvis Siel saa let, saa fri
for Livets Glæder slaaer,
som Brödres Jubel stemmer i,
og ei bedrövet staaer;
velkommen blandt os være han!
ja Held hans muntre Siel;
thi den allene er vor Mand,
søm sig blandt Venner fryde kan,
∴ og giver Sorgen Hæl. ∴

C h o r .

Ja, den allene er en Mand, &c.

Vel Skiebnen ubestandig er,
og stakket Glædens Fred;
Held den, som Jngen kom for nær,
som Raad i Modgang veed!
den Vise roligt Alt seer an,
og finder sig deri;
ja den er en lyksalig Mand,
som efter alt sig lempe kan,
∴ og munter er, som vi! ∴

C h o r .

Ja den er en lyksalig Mand, &c.

See! al Naturen ligger Liig;
saa nögen Lunden staaer;
i Snee indhyller Engen sig,
og ingen Finke slaær;
Dens Lykke er allene sand,
som nytted' Vaaren blid;
ja han er en lyksalig Mand,
han sikkert og sig fryde kan
∴ i mørkest Vintertid. ∴

C h o r .

Ja han er en lyksalig Mand, &c.

Thi Ven, forglem da Sne og Is,
og Storm og Hagelslag;
bortsyng med mig til Druens Priis
den mørke Vinterdag!
See Bollen fuld til gylden Rand,
stem i, stem i, med mig:
Kun den der lee og spöge kan,
og möder Skiebnen som en Mand,
∴ kun han er lykkelig! ∴

C h o r .

Thi spög med os hvo spöge kan,
og möd din Skiebne som en Mand,
∴ og du er lykkelig! ∴

F r a n k e n a u .

77.

Jeg synger gierne om Kongers Magt,
jeg er en Giek efter Födselsdage,
thi smukke Ting kan jeg da faae sagt,
ulastet kan jeg min Ruus da tage;

klink hver som tørster:
höit leve Fyrster!
Justitien leve! den Jordan börster —
Regenters Skaal!

Jeg synger gierne om min Mæcen,
og mild han hörer min Harpes Toner,
endskiönt Apollo selv gav ham en,
der var omvundet med Laurbærkroner;
var fleer Mæcener,
som den jeg mener,
foragted' Baggesen ei Mæcener,
Mæceners Skaal!

Jeg synger gierne om Ordensbaand,
thi intet Menneske kan mig nægte,
at jo en saadan fornemme Mand
kan drikke Vine, som ere ægte;
de Store leve!
kun de ei kræve,
at Folk for Stierner og Baand skal bæve!
de Stores Skaal!

Jeg synger gierne om Kamp og Krig,
paa anden Maade kan Krigen ikke
med Nytte blive anvendt af mig,
men naar man synger, saa maa man drikke;
Pokalen tömmes!
hver Helt berömmes!
Kujon i Krig og i Drik fordömmes!
hver Krigers Skaal!

Jeg synger gierne om röden Guld,
og deres Roes, som i dybe Mine
randsage efter almægtigt Muld,
som skaffer AEre, og Magt, og Vine;
Dukater löbe
for Luxens Svöbe!
Hver stoppe sin, derfor Viin han kiöbe!
de Riges Skaal!

Som svoren Fiende af Finkelen,
hvis Ruus er dösig, gemeen, og ringe,
jeg synger gierne om Handelen,
og raske Söemænd, som Viin os bringe,

trygt Vimpler svæve!
Søefarten leve!
og Tolden ikke for meget kræve!
Søefartens Skaal!

Jeg synger gierne o Elskov dig!
din rene Lyst og din ömme Smerte,
og disse Toner, Elisa mig
i kielne Arme indsluttet lærte;
om Elskovs Glæde
hun böd mig qvæde,
og selv hun skienkte mig Elskovs Glæde;
Forelsktes Skaal!

Z e t l i t z .

78.

M a d e r a s a n g ,

Mel. Snart bortile Livets Dage.

Ja, i Glæds-kabs sjældne Dage
vi med Rahbek synge maae:
hvad man ei kan faae tilbage,
bör den Vise spare paa!

Vore Landsmænd i Smyrna og Pera
nu kan drikke den cypriske Viin.
Men Held den, som kan kalde Madera,
den udvalgte, den ædelste, sin!

Denne Tröst i onde Dage
vi taknemlig nyde maae;
hvad man ei kan faae tilbage
bör den Vise skiönne paa.

Spörg Glycerium eller Neæra,
om jeg spiller, da svarer jeg: Pas!
Men naar Drengen mig bringer Madera,
da Permis? da jeg fylder mit Glas,

Livets alt for korte Dage
Vinen ret forlænge maa:
hvad man ei kan faae tilbage,
bör den Vise holde paa.

Denne Nektar. man faaer fra Cythéra,
tit forfalskes, og let bliver suur;
Men de Druer, som groe paa Madera,
har en Vædske, heel livlig og puur!

Det ei feiler, vore Dage
denne Saft forskiønne maa.
Hvad man ei kan faae tilbage
bör den Vise hielpe paa.

Var jeg parret til værste Megæra,
drak jeg Flasken til Trods for min Viv;
jeg erindrer ved denne Madera
hver en Fryd, som har kronet mit Liv.

End, bortrundne glade Dage
man i Tanken nyde maa,
hvad der kalder dem tilbage,
bör den Vise prøve paa.

T o d e .

79.

Vise paa Nytaars Aften.

Mel. Nys fyldte Skiön Sired &c.

Flux, Brödre! bortlister sig atter et Aar;
men lad det; i Morgen et andet vi faaer.
Kuns Skade vi glide saa sagtelig med;
her Jngen, desværre! har blivende Sted.

Der kommer hin skumlø forvorpene Dag,
der Scenen tillukkes for Munterheds Lag;
da Yngling, da Olding hver efter sin Tour
blandt Skyggerne gör en elendig Figur.

Thi vide vi Skiebnen urokkelig er,
saa være den Daare, der nyder ei her!
kort Rosen kun blomstrer, snart visner den hen,
og Ungdommens Foraar kom aldrig igien.

Vi kiende desuden saa lidt til hvad Spas
der hisset skal vanke; sæt, om det var Fias.
Blandt evige Palmer, evindelig Sang
blev mig som mindst Tiden ugudelig lang.

Nei Venner! nyt Tiden, imedens J kan,
Naturen forundte os ikkun et Span.
Selv planted' hun Nydelsens Drivt i vort Bryst,
dens Södhed er Skabtes og Skaberens Lyst.

Hvad skienker den bedre end Piger og Viin?
O, Glutter! sad her kun hver Broder hos sin!
saa glemte han Troner og Abrahams Skiød,
og skionnere Lod i Jert Favnetag nød.

Til Ære for hvad der meest pryder vor Jord;
for Druen, for Venskab, for smeltende Noer;
kom klinker og levner ei Glasset en Taar;
nye Glæder os bringe det dagnende Aar!

80.

M a s k e r a d e s a n g.

Mel. Druen voxer paa vor Klode.

Lystig Venner, værer glade!
mørke Griller vige bort!
Livet være Maskerade!
Skiæbnen farve hvidt og sort!
Ligegot! vi frydes her,
Glædens Ynder, med os vær!

Mangen sig som Helgen klæder,
skiönt han handler som Barbar;
mangen Mand i Pialter græder,
skiönt en Krone værd han var;
dog skal Maskerade til,
for at vorde hvad man vil.

Manngen blev i Livet Prakker,
for at ei han Maske bar;
Hæld med den, som meget snakker,
skiönt han det fra Næsten har!
laante Fiedre pryde maa
den som AÆrens Vei vil gaae!

Dog, blant os vi Maske bære
kun for Glæde, ei til Svig;
Hver, som fro med os vil være,
uden Maske vise sig!
tømme Glasset til dets Bund
med sin egen aabne Mund!

Venner, til vort Samfunds Hæder
vie vi en fuld Pokal;
slige mange skyldfri Glæder
straale os i denne Sal!
Venner, skiænker bredfuldt Maal!
Skyldfri Maskerades Skaal!

F r a n k e n a u.

81.

B i s k o p v i s e .

Mel. Nu bort med Alskens Politik &c.

Her sidder jeg saa vel tilfreds
i gamle Venners glade Kreds,
og for mig staaer den Hædersmand,
som Jorden tröste kan.
Min Bisp i Luften præker ei,
men viser Glædens rette Vei,
og giver os mod Suk og Graad
velsignet Hielp og Raad.

"Börnlille!" præker han saa glad,
"hver Kristen drikke til sin Mad,
"og söge nu kun redelig
"Opmuntring her hos mig!
"Thi Hiertets sande, rene Fryd
"opflammer os til virksom Dyd,
"forynger Sandser og Forstand,
"og skaber idel Mand.

"Der var en Tid, jeg gyser ved
"at nævne for min Menighed:
"ugudelig var hver en Mand,
"og drak det bare Vand.
"Til sidst man drak sig reent ihjel;
"Gud frelse hver en kristen Siel!
"og give saa min Menighed
"sin Drik i Evighed!

"Dog keed og leed af kraftløst Vand,
"stod Noah frem, den vise Mand,
"og tog fra Medoc eller Rhin
"sin første gode Viin.

"Det var eet Skridt til rette Tro;
"thi nyde vi den Drik saa fro,
"med den vor Verden skyller kiek
"den lede Vandflod væk.

"Men Noahs Tro og Mose Sprog
"forbedret blev i Pauli Bog;
"og Noahs bare Druer maa
"forbedres ligesaa.
"Ved gyldne AEblers Balsom - Kraft,
"ved Gangis-Rörets milde Saft
"forædles efter Kirkens Skik
"vor Viin til Bispedrik.

"Thi leve höit vor gyldne Tid!
"den rene Tro, det sande Vid
"behersker nu fra Syd til Nord
"vor hele, hele Jord.
"og gode Bisper findes der
"i London, Wien, og Rom, og her:
"Jeg, Eders Biskop, stedse skal
"opfylde tro mit Kald.

"Op! Klubbens Skaal! — dens Hæder staaer
"alt i en sielden Rad af Aar! —
"til fast at knytte helligt Baand
"jeg skienked' Jer min lyse Aand.
"Gid Glædens Ild og vise Raad
"maa lede Jer til kraftig Daad!
"Da svæve stedse Himlens Fred
"om dig, min Menighed!"

Menighedens Skaal!

C. L. S a n d e r.

81.

Mel. Hvor skönt naar Aftenstiernen venlig blinker.

End smiler Glæden over hele Jorden
og fylder blid hver ædel Barm!
Kun sielden lyder vrede Torden;
men ofte stræler Solen varm.
Hver Fryd, dig vinker, kom fra Gud;
Glsd følge du dens Vennebud!

Til Ungdoms Vaar han gav det Væld af
Skatte,
som trindt omkring hver Yngling leer.
J Dag vi ei dens Værd tör fatte,
i Morgen er den ikke meer.
Han Vaaren böd til os at tye;
men vredes, naar vi kold den flye.

Vor Sommer er saa rig paa modne Glæder,
og Rosen milder vore Fied:
At nyde hiin, er Viisdoms Hæder,
at plukke denne, Salighed.
See! begge kom fra Herrens Haand;
brug begge da med takfuld Aand!

O! derfor jeg paa Banen kiæk vil vandre,
hver Glædens Ven er mig en Ven;
jæg favner ham, og med hverandre
vi dandse Rosenveien hen.
Saa haste vi med Fryd og Taal
mod det os fælles satte Maal.

Ei frygte vi vor Vandels milde Dommér,
hver Dag, hver Nat vi hilse fro!
Den Fryd, som gik, den Fryd, som kommer,
han skabte, og böd nydes tro.
Kun kræver han som Fader-Lön,
at vi vil finde Jorden skiön.

Bekrands, min Ven, med Roserne din Tinding!
beströe med Glæder dine Fied!
Hver skyldfrie Dag er dig en Vinding;
den skiuler, hvad du fordem leed.
Al Fryd, dig vinker, kom fra Gud;
glad følge du dens Venne-Bud!

G.

83.

Mel. Langt meer end Guld er Druen værd.

Forsamles atter Ven med Ven
i blid harmönisk Kiæde!
vor Aften glide lystig hen
ved Dands, og Spög, og Glæde!
fortabt er hvert et Öieblik,
som ubenyttet heden gik.

Ei Konster eller Vid formaa
de snare Aar at standse;
de brune Lokker vorde graa,
de falme, Vaarens Krandsæ:
thi, nyder Livets Blomstertid
mens Himlen straalers lys og blid!

Saa mangen Stund i denne Sal
vi frydfuld saae henrinde,
ved Strengleeg, ved Sang, og Bal;
velsigner deres Minde!
o, Tanken om den Fryd du nød,
er over selve Glæden sød!

Thi, synger af erkiendtilig Barm
hver svunden Fryd vi nöde!
og iler muntre, Arm i Arm,
de kommende at möde!
Ja, rundt i Kredsen Önsket gaæ:
os mangen Aften svinde saa!

F r a n k e n a u.

84.

Samles her til milde Glæder
hver en Alder, hver en Stand!
Ærligt Venskab, blide Sæder,
binde trofast Mand til Mand.
Hædret her den Ædle være!
Han, som gavner Land ved Daad:
Hædret hver en Mand af Ære,
Kongens Krieger, Kongens Raad!

Helligt være Eders Minde
Födelandets tunge Savn!
J, som holdt det Held at vinde
Borgerkrands ved virket Gavn.
Jer formörker ingen Alder,
(Dydens Roes ei smuldrer hen)
naar lögnagtigt Marmor falder,
Eders Minde staaer igjen! —

Mandig Frihed, sæt din Trone
i vor Samfunds ringe Boe!
Nids og Selvraads vilde Tone
ei forstyrre Samfunds Roe!

Sang oplive Glædens Bæger,
Broder-Venskab adle Skiemt!
og hver Gang os Druen qvæger,
Armod aldrig vorde glemt!

Fylde hver sit Glas til Randen,
Brödre, det er Klubbens Skaal!
Dyd og Viisdom hædrer Manden,
Denne Hæder er vort Maal;
den skal Klubbens Støtte være,
som den er vort Hierte kier:
Skaal for hver en Mand af Ære,
som her var, og endnu er!

T h a a r u p .

85.

F o r d e F a t t i g e .

Mel. Vær du vort Selskabs Skytsgudinde,

Han, som kan ene Glæder skienke,
velgiörende vort Hierte böd,
ved Glædens Bæger at betænke
Forladtes Graad, og Armes Nöd.
Op, Brödre! følger dette Bud
fra Glædens Giver, Godheds Gud!

Han bandt med en harmonisk Kiæde,
hver Broder til sin Broders Siel:
gav Ynksomhed mod dem, som græde;
og Attraa til at giøre Vel;
da lød hans Röst saa faderlig:
Hvo som er god, han ligne mig!

Hans Fred har den, som villig lætter
sin kummerfulde Broders Nöd,
som slukker Törst, og Hunger mætter,
o, var det blot med Vand og Bröd;
thi Gud seer ei paa Riges Haand,
men paa den fromme Givers Aand.

Og Guldets Værd ved Graven svinder,
dets vise Brug kun adler det;
selv Diadem og Seiersminder
Er Evighedens Vægt for let;
men for den Skierv, vi Armod gav,
vor Lön er over Tid og Grav.

O, nu da Glædens Sange lyde,
betænker Armod's bange Aand!
Og lader Medynks Taarer flyde,
og rækker den en hjælpsom Haand!
Op Brødre! følger dette Bud
fra Glædens Giver, Godheds Gud!

T h a a r u p .

86.

(Efter det Svenske.)

I som nyde Druens Blod
for at drukne Livets Galde,
seer den Usles Taareflod
i hans tömte Træskaal falde!

C h o r .

Lad af Tröstens Bæger falde
nogle Draaber, Glædens Ven!
ned paa Pialterne som kalde
over Dig Velsignelsen.

Brødre, sielden vindes den
for en Daler eller mindre,
tro I ei at Tiggeren
kan sin Liges Kummer lindre?

C h o r.

Bryder Undertryktes Lænker!
giver Haabet Liv igien!
Mörkets Sønner Lyset skiænker!
Broderhaderen — en Ven!

Selv imellem blinde Skiær,
Jagne frem af Skiæbnens Bølger,
knytter Broderbaand med hver
som os giennem Faren følger!

C h o r.

Over Skiæbnens vrede Bølge
ræk din Uhælds Broder Haand!
at en Aften ei skal følge
dobbelt skummel for din Aand,

Ei allene Dydens Nöd
Eders ömme Hierte röre!
selv i Lastens mørke Skiöd
Det er tungt sin Haan at höre.

C h o r.

Veier Byrder, ikke Bröde!
tröster kierligt, dömmet ei!
og en yndig Aftenröde
straale skal om Eders Vei,

Glades og Forfulgtes Ven
skal en Dag os alle dømme, —
Usles Venner skal paa den
Giengields milde Bæger tømme.

C h o r.

Og naar Dödens Röst vi höre,
Brödre — ingen Skræk for den!
Hver som andres Uhæld röre,
rolig farer heden hen.

F r a n k e n a u.

87.

Du Stövets Præg af Himlens Gud,
hans synlig Billed' her paa Jorden,
Velgiörenhed! dit milde Bud
Skal være helligt i vor Orden,
Kun den, hvis Hierte lyder dig,
er, Verden ukiendt, lykkelig.

Kun han med klog, og virksom Daad
sin Broders Byrde veed at lette,
og med et mildt sagtmodigt Raad
at vise Feilende det Rette,
Som Solens Smil hans Aasyn er,
Og, som dens Straaler, alle kjær.

Held den, som end i enge Kreds,
i Lön Naturens Gud vil ligne!
thi han, som skuer allesteds,
skal see ham, og hans Iid velsigne.
Ham Livets sidste Aandedrag
skal endes som en Foraarsdag.

Hist hviler Armod's fromme Sön,
kun sparsomt kiendt med Livets Glæde,
dog var han fröm, og god i Lön:
seer Arme ved hans Gravsted græde!
Og med erkjendtligt Sindelav
ströe Markens Blomster paa hans Grav.

Som Himløn, Templet aabent staaer
for hver, som offre vil sin Gave;
her intet Rang og Magt formaaer,
hvor Godheds Gud vil Hiertet have;
ei Pragt, ei Rigdom gielde der,
hvor Enkens Skierv han naadig seer.

Mild Himlen gav en følsom Siel,
saavel til Arme som til Rige.

O! det er Hæld at giøre Vel,

og stort at savnes af sin Lige.

Og intét Marmor-Monument

er bedre meent, er meer fortient,

T h a a r u p.

33.

Mel. Du Plet af Iord &c

Du, som blandt lutter blide Dage

og Livets Gode uden Tal;

kun haaner usle Brödrers Klage:

At Verden er en Jammerdal;

som slumrer med et sorgfrit Hierte,

saa södelig i Eykkens Skiöd,

og drömmer ei om Armod's Smerte,

og ei om den Fortrængtes Nöd.

O, see dog fra din stolte Glæde
engang hen i den skumre Vraa,
hvor Tröstesløse eensom græde,
henslængte paa det blotte Straa;
hvor haarde, tørre Smuler ere
den sidste Rest af bedre Kaar,
og Kummings Søn end qvæles mere
ved Mindet om de svundne Aar.

See den miskiendte Ædle sukke
i uforskyldt Elendighed,
mens heldig Voldsmand fræk tør pukke,
at han i den ham styrted' ned;
see Fliden sørgende vansmægte,
berövet sidste Glimt af Haab;
mens Rige selv, den Bistand nægte,
og spotte med dens bange Raab.

See Enken, som kun eier Livet,
og blev udskudt fra Skiul og Hiem;
som er med nögne Smaa omgivet
og intet har til sig og dem;

see, hvor en Taare tung nedrinder,
og væder den Forladtes Barm;
hvor tidlig hendes gustne Kinder
alt ældes under Sorg og Harm.

O, kast et Blik, du Lykkelige
til disse Usles Lidelser!
og hör dit eget Hierte sige:
at de, som du, er' Mennesker;
og lad af dine mange Glæder
dog lidet til dem strømme ud!
O, Broder! hvad er større Hæder
end den at ligne Godheds Gud?

Ja — Evne fik du til at gavne;
at fremme dine Brödrer Vel;
O, lad da ei den Arme savne
en ringe Gave til sit Held.
Og vis og stor din Lön skal blive,
fordi du glædede og gav;
Gud dig skal signe her i Live,
og Fromme græde ved din Grav.

G u t f e l d.

89.

O r l o g s s a n g e.

Mel. Vor Konge og vor tappre Helt.

Vort Födeland var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte,
som ansaae Tapperhed for Pligt,
eg skialv ei, naar det gieldte.
Saa var vor Juel, og Adeler,
og Tordenskiold, og mange fleer.
Vort Födeland var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte.

Men frem for alle Hvitfeld kan
den Uforsagte hedde.
Hvo saa sin Död saa vis som han,
og gik i den med Glæde?
Og aldrig han forglemmes skal,
thi Danmark frelstes ved hans Fald.
Vort Födeland var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte.

Han under Gyldenlövestred,
imod en talrig Fiende;
i Striden havde han et Sted,
hvor der var Roes at vinde
Det Heltens Roes og Glæde er,
i Kamp at være Fienden nær.
Vort Födeland var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte.

Nu luktes mangt et Öie til,
han Lag paa Lag dem sendte;
da pludselig hans stærke Ild
hans eget Skib antændte.
"Kap Anker, Hvitfeld! flye til Land!
"Ved Flugt du Livet frelse kan!"
Men Dannemark var altid rigt
paa raske Orlogs-Helte.

"Nei!" svarte han, "flye vi derhen,
"staaer Danmarks Flaade Fare;
"og skulde Danske vove den
"for eget Liv at spare?"

"Döe skal vi, men vi hevnes maac!

"Til sidste Aandedræt vi slaae!

Vort Födeland var altid rigt

paa raske Orlogs-Helte.

"Til sidste Aandedræt vi slaae!"

Hans Söemænd rask gientoge:

de Ild og Död rundt om sig saae,

men uforsagt de sloge;

til Ilden ind i Krudtet bröd,

og alle döde Heltedöd.

Vort Födeland var altid rigt

paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddöer Hvitfelds Roes;

hans kiekke Söemænds Minde;

bör de ei i hver Dansk Matros

en værdig Landsmand finde?

Naar Danmarks Ære kalder os,

som de, vi byde Döden Trods.

Vort Födeland var altid rigt

paa raske Orlogs-Helte.

R a h b e k.

1800.

Kong Christian stod ved höien Mast
i Rög og Damp.

Hans Værge hamrede saa fast,
at Gothens Hielm og Hierne brast
da sank hver fiendtlig Spiel eg Mast
i Rög og Damp.

Fly, skreg de, hver som flygte kan!
Hvo staaer mod Danmarks Christian
i Kamp?

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag,
nu er det Tid!

han heisede det röde Flag,
og slog paa Fienden Slag i Slag.

Da skreg de höit blant Stormens Brag,
nu er det Tid!

fly, skreg de, hver som veed et Skiul,
hvo kan bestaae mod Danmarks Juel
i Strid?

O Nordhav! Glimt af Vessel bröd
din tykke Skye.

Da tyede Kæmper til dit Skiöd,
thi med ham lynte Skræk og Död,
Fra Vallen hörtes Vraal, som bröd
den tykke Skye.

Fra Danmark lyner Tordenskiöld;
hver give sig i Himlens Vold,
og fly!

Du Danskes Vei til Roes og Magt,
sortladne Hav!
modtag din Ven, som uforsagt
tör möde Faren med Foragt,
og kiek, som du, mod Stormens Magt,
sortladne Hav!
og rask igiennem Sang og Spil
og Kamp og Seier för mig til
min Grav!

E w a l d

91.

Mel. Og Odin han sendte Hermoder afsted,

Det glimter i Kimmingen, varslende Gny
bebuder et Uveir i Norden,
alt hæver sig langsomt den ildsvangre Sky,
snart ruller den fiernere Torden.

I see det Medborgere! høre det grant,
end kan vel det Uveir bortdrage;
men ofte til Skade, den Sorgløse fandt,
at Veiret kan komme tilbage.

Den Kloge bör tænke paa Feide i Fred;
kun Daarerne Varslet kan haane;
thi bör det hver Hædersmand stande bered,
för Uveiret times at graane.

Til Idræt, til Væрге; mod Klogskab og Mod!
og lader Europa det kiende
at Ingen sig holder til Kampen for god,
men hver til at flye for sin Fiende.

Og hver som i Freden vandt Velstand og Guld,
og Hiorde, og mangefold Ager:
han sikke den Broder for Hunger og Kuld,
som modig mod Fienden uddrager.

Der vorde da Feide, der vorde da Fred!
saa skal det til Hæder os være,
at hver Mand var freidig til begge bered
for Fædrelands Velfærd og Ære.

T h a a r u p.

92.

Vi Alle dig elske livsaglige Fred!
du viser os Himmelen aaben;
men kommer en Fiende, og gör Fortred,
da kiække vi tage til Vaaben;
og spare ei Krud,
men Skud paa Skud,
vi sende vor Fiende **Dödens** Bud.

Til Volden, ved Stranden, hvad heller ombord,
vi gaae naar vor Konge os kalder,
om Fiendernes Mængde var end saa stor,
dog ikke vort Mød os undfalder:
vi spare ei Krud,
men Skud paa Skud
vi sende vor Fiende Dödens Bud.

Han komme, den Stolte med Brask og med Bram
og kneise som Nordhavets Bølge!
Thi see, om vi reddes, vi hilse ham
og snart vi paa Veien ham følge,
vi spare ei Krud,
men Skud paa Skud
vi sende vor Fiende Dödens Bud.

Og det var Kong Fredrik den Fierde af
Navn,
mod ham kom tre Flaader tillige,
men intet de finge af Kiöbenhavn,
og intet af Dannemarks Rige.
der spartes ei Krud,
men Skud paa Skud
udsendtes mod Fienden Dödens Bud.

Saa giørde de Fædre, saa giøre vi end
naar Fiender mod Danmark sig hæve;
den Fierde saae Fædrene staae som Mænd,
den Siette skal ei see os bæve;
vi spare ei Krud,
men Skud paa Skud
vi sende vor Fiende Dödens Bud.

Vor Avindsmand driver da bort fra vor Kyst
og skamfuld han iler tilbage,
men glade vi ende den Hædersdyst,
og atter see rolige Dage;
da spares ei Krud,
men Skud paa Skud
opsendes mod Himlen Seiers Bud.

A b r a h a m s o n .

93.

Mel. Alt fnyset Heltene.

E t Uveir hæver sig;
alt Krigens Bulder lyder
og ryster höien Sky,
Ja, Dan og Norge! dig
Basunens Varsel byder:
Til Kamp! i Vaabengny!

Vee Voldsmands dragne Sværd,
som vover Trods at byde
mod vort saa gamle Nord!
til ærlig Orlogsfærd
vi os af Hiertet fryde,
og slaae som Mænd af Ord.

Ei for Guineer kiøbt
i Harnisk Dan sig klæder,
hans Kamp er ærlig Sag;
sit Værn han selv har stöbt,
han haaner Trældoms Kiæder,
og falder för i Slag.

Hvad vil udvandret Slægt
af Cimbrers kiekke Stamme,
mod eget Fosterland?
end har vor Arm jo Vægt,
end kan vor Torden ramme,
end staae vi Mand mod Mand.

Ja stolte Fiende, dig
vort Flag imøde vaier,
vort ædle Dannebrog:
höit over nedrig Svig,
det bragte stedse Seier
naar Dan i Feide drog.

Til Kamp, til Kamp Enhver
som Værgen end kan føre,
mod trodsig Rövehær!
at Kloden fiern og nær
om Dannerfolket høre
det Fædres Navn er værd!

Og naar Kanonens Brag
i Kampen dig skal vinke,
tag Landsmand kiæk i Haand!
og syng: "i hvert et Slag
som nu vort Banner blinke!
Vee Brittens Trældomsbaand!,"

F r a n k e n a u.

Til Vaaben! see, Fienderne komme,
til Vaaben I nordiske Mænd!
alt röres den larmende Tromme,
til Kampen hver föie sig hen!
hist fraader codaniske Bölge
af Harm mod Tyrannernes Fölge;
op Dannemænd, kæmper i Fædrenes Spor
for Konge, for Arne, for Frihed i Nord!

Selv Oldingen seer jeg fremtræde,
han glatter det sneehvide Haar,
med Tak for hver fredelig Glæde,
han modig mod Fienderne gaaer.
Hist blussende Ynglinger ile,
de Britterne skue, og smile,
og diærvelig kæmpe i Mændenes Spor
for Konge, for Mödre, for Frihed i Nord.

I Aag af Brittanniens Love
skal Cimbrernes Sønner ei gaae;
dem Tordenskiold lærte at vove,
af Juuler de lærte at slaae.

Pløj Bölgen med ildsvangre Taarne,
vi ere, som Havet, fribaarne,
og döe eller seire i Juulernes Spor
for Dannebrog's Ære, for Frihed i Nord.

De seieromstraalede Navne
opflamme hver Dannemands Bryst;
Dans Helte fra Gerner'ske Stavn
med Nelson skal vove en Dyst.
Alt raver paa slibrige Bane
hans hidindtil seirende Fane,
thi Dannebrog værner fra Daniens Strand
om arvede Hæder og Fædreneland.

Svæv hædret fra kneisende Master
du Danmarks uplettede Flag:
mens Landværn til Baunerne haster
at møde i standende Slag!
Almægtige Hærenes Herre,
giv Daniens Seier og Ære!
For Freden at vinde, i Kampen vi gaae,
for Konge og Arne vi stride og slaae.

F a l s e n.

95.

Saa kæmped de Helte af anden April
for Fædreland, Frihed og Ære,
udkaarne ved Kuglernes rædsomme Spil
Aarhundredets Mönster at være.

De svore: vort Fædreland ville vi frie
fra Havets blodstænkte Tyranner,
og Jordklodens Slægter skal lære, som vi,
at heise Selvstændigheds Banner!

End svore de: Bølgernes Frihed vi skal
med Fostbrödres Kjekhed gienkræve!
Gud raader for Seier, Gud raader for Fald,
dog skulle de Voldsmænd vel bæve!

Saa skiön er den Kamp for sit Fædreland;
det Haab er saa frydfuldt, vi nære.
De svore — det giengiald fra Nor og til Dan,
vi værge, vi döe for vor Ære!

Alt vaiede Kampens det festlige Flag,
alt tordned' de trofaste Blokke ;
de Helte, de sloge med Indfödtes Slag,
og trodsed de fiendtlige Flokke,

Saa hvinede Död og unævnelig Gru
af tusend ildsprudende Munde ;
hver Döende styrked' Stridsbroderens Hu,
hver Blödende signed' sin Vunde.

Vel tusende döde nu Heltenes Död
for Fædreland, Frihed og ÆEre ;
dog end fra hver Prövesteens blodige Skiöd
forbaused' de Fiendernes Hære.

O hellige Skygger ! modtager Jert Krav,
en Borgerdaads Krands, som ei falmer ;
thi Frihed skal groe, som en Eeg, paa Jer Grav,
og Freden skal flette Jer Palmer.

Og dem, som end-juble ved hændrende Saar,
lösrevne fra Skyggernes Rige,
dem ville vi søge i Smerternes Vraa'r,
og qvæge og elske tillige.

Og ei skal den Spæde, som laller sit Savn,
ei Qvinden, der stræber at ligne
den Mand, hun kun mægter at hulke ved Navn,
forbande den Dag, vi velsigne.

O Fredrik, som Krigersaa stor og saa god
som Formand saa kier for dit Rige!
Dit Aasyn, liig Solen, tilstraalte os Mod;
hvo saae Dig og kunde vel svige?

Hvil trygt i Medborgeres prøvede Favn,
og Christian den Fierde Du ligne;
Læg Död i vort Banner, og Glands til vort
Navn,
og Gud skal Din Idræt velsigne!

O l s e n ,

1796.

Velkommen Æt af danske Helte!

I stod som Mænd, og stred for os;

I stred for Danmark, da det gieldte,

og vandt selv Nelsons stolte Roes.

Den Laurbærkrands, en Fiende gav,

den visner ei paa Heltens Grav.

C h o r,

Den Laurbærkrands, en Fiende gav,

den visner ei paa Eders Grav.

Nu lader Dödens Tordner skralde!

böd Fredrik, Fölkets förste Ven:

med Taarer saae han Helte falde,

med Glæde saae han Jer igien.

Den Laurbærkrands, vor Fredrik gav,

den visner ei paa Heltens Grav.

C h o r.

Den Laurbærkrands, vor Fredrik gav,

den visner ei paa Eders Grav.

Vi saae — vi skialv, og bad for Eder,
paa Kongestadens trygge Vold.
Dog Eders Frelse Fryd udbreder,
som Eders Mod var Landets Skiold.
Den Laurbærkrands, som Folket gav,
den visner ei paa Heltens Grav.

C h o r.

Den Laurbærkrands, som Folket gav,
den visner ei paa Eders Grav.

En evig Laurbærkrands I vinde,
ved Hædersdagens Evighed;
thi Kongedybet er et Minde
til Efterslægtens sidste Leed.
Til Efterslægtens sidste Mand
velsigner Eder Nor og Dan.

C h o r.

Til Efterslægtens sidste Mand
vær evig hædret, Fædreland!

S a n d e r.

Svenske Sange.

97.

Du som i Höghet tror Sällheten vinna,
lyd ei en fäfangt bedrågelig Röst;
lär af en Ven, du den säkrast kan finna
i dina Känslor, och innom dit Bröst.

Okänd och gömt för de Mäktigas Skara,
aldrig jag rönt deras Ärelyst än,
men jag är det, som hvar Kung velat vara;
Hvad är du da? — Jag är lycklig, min Ven!

Ved alle Händelser Ödet mån skicka,
utan förfären mot Bacchus jag ler;
Nöjd med mig sjelf, med mit Vin, och min Flicka,
hvad mån mit Hjerta vil önska sig mer?

98.

Töm ut din Bål, och svälg den varme Rågan
ner,
och drick dess Skål dit Öga gerna ser ;
en vacker Mun där åt dig ler !
med Glas i Hand, hvad vil du önska mer ?

Med Glas i Hand, kring Bordets glade
Rundel sjung,
om hvad ibland gör Lifvets Vandel tung.
Är Flasken tom? så töm din Pung ;
drick denna Saft, den gör dig rask och ung.

Velan, du ser Fridrikas Blickar, (du forstår!)
mot dig ej mer så ömma som i går,
Lås ingen Ting, tag dig en Tår,
den Oljans Kraft kan läka dina Sår.

En vacker Dag, då Vänskap byter Drägt och
Min ;
men gör som jag, byt aldrig om dit Vin.
Drick gammalt Fransk, en Carafin,
i all Slags Sorg den bästa Medicin.

M

Min Ulla står i en blårandig kort Pellice,
med svarta Hår och Nättelduks Chemise!
Säg ingen Ting, var klok och vis,
töm ut din Bål, och lämna all delice!

Gör du som jag; hur mener du jag gör min
Vän?

Min gamle Lag är: Tömma Remmaren!
Sen förste May jag raglar än,
slå Väd! mot Jul jeg nyckter blir igien.

Hur lycklig jag, om jag min Flicka äga fik,
O sälla Dag! O, Glädsens Ögnablik!
mot Rysser nögd skull' jag då gå,
blot denna Högd af Sällhet jag fick nå.

Dess lifva Blik förkiusar alt hvad Känsla
har,
mit Ödes Skick är fast vid hennes Dar,
Går Henna väl, går äfven mig,
jag är dess Träl, och hon guddommelig!

99.

Vänskap, Frihet, och Fosterland,
knytte det fastaste Brodraband;
thi Naturen har befalt,
at Vänskap öfveralt
skall öfvas i Hjertat, och aldrig blifva kallt;
Naturens Lag,
den vil at jag
och alla; alla
Medborgare
förenade
skal kalla, kalla
för Sanningen,
Uplysningen,
och Friheten,
och Kärleken,
och aldrig darra, när man ser Despoterne.

100.

När jag i min Flickas Arm,
ser Oro og Sorger som Röken bort med Vädret
at försvinna,
och jag vid dess ömma Barm

kan Himlans och Gudars Lyksaligheter finna;
när Glasset er fullt, och min Flicka är blid,
da svinnar i Glädjar och Oskuld min Tid.

Låt Prästan frit prädika
om Dands, och Svälg, och Yppighet,
det mig jö qvittar lika,
jag brukar min Diät;

jag Bacchus alltid bjudet har
med Venus i mit Huus,
den ena sockrar mina Dar,
den andra gier mig Ruus.

hvem kan då sedan klandra?
tag Glasset i den ene Hand,
och Flickan i den andra,
så brukar jag ibland.

Bland Glas och Boutelljer där trives jag bra,
jo mera jag sväljar, jo meer vil jag ha;
ti Käldran är min Lada

För Dands, och Svelg, och Yppighet,
jag tar igien min Skada
när Somrens Slut jag set.

Jag Bacchus alltid bjudet har
med Venus i mit Huus,
den ena sockrar mina Dar,

den andra gier mig Ruus.
Hvem kan då sedan klandra?
tag Glasset i den ena Hand,
och Flickan i den andra,
så brukar jag ibland.
Bland Glas och Boutelljer där trives jag bra,
jo mera jag sväljar, jo meer vil jag ha;

Register.

Side.

Af fyldte Bægre vinkes vi	-	96.
At Slyngher hæves til Ærens Top	-	39.
Alting, siger Salomon, haver sin Tid	-	27.
Bland ei din Röst med Daarers Klage	-	71.
Brödre tag Glasset, vort Lösen er Glæde	-	121.
Broder, see Dampen af Bollen sig hæver	-	119.
De Mennesker vide saa lidt hvad de vil	-	22.
Den miskiender Livets Glæde	-	88.
Den hædrende Pligt har jeg aldrig forsömt	124.	
Den Skaberen skiænkte en oplyst Forstand	23.	
Det gaaer saa herligt overalt	-	90.
Det glimter i Kimingen, varslende Gny	-	163.
Det skummende Bæger begynde sin Gang	-	49.

	Side.
Druen voxer paa vor Klode - - -	58
Du som blant lutter blide Dage - - -	155.
Du Stövets Præg af Himlens Gud - - -	153.
Du som i Höghet tror Sällheten vinna - -	176.
Enhver sine Griller forjage - - -	5.
Enhver som har Glæde og Munterhed kiær	78.
End engang vor Siel er glad - - -	10.
End smiler Glæden over hele Jorden - -	144.
Et muntert Glædeslag os atter smiler - -	9.
Et Samfunds Aar er atter lagt tilbage - -	46.
Et Uveir hæver sig - - -	166.
Flux Brödre, bortlister sig atter et Aar - -	137.
Fryd dig ved Livet - - -	29.
För at være som man bör - - -	55.
Forsamles atter Ven med Ven - - -	146.
Fyld Glassene Venner, see Bollen er fuld - -	80.
Glæde er Himlens velgiörende Gave - -	57.
Glæden vinker os igien - - -	20.

Han, som kan ene Glæder skiænke	149.
Her sidder Jeg saa vel tilfreds	141.
Hver, som ynder skyldfri Glæde	99.
Hver Glædens Ven	53.
Hver som hylder muntre Glæder	12.
Hvi rose I saa vore Fædre	106.
Hvor Fader Evan troner, Glæden smiler	36.
Hvor skiönt, naar Aftenstiernen venlig blinker	18.
Hvor underfuld er Druens Saft	100.
Hold paa Glæden, mens den vinder	129.
Höit leve, hvo ved Bægerklang	127.
I, som nyde Druens Blod	151.
I vores Land det er saa got at være	66.
I Ungdoms Vaar	14.
Ja, i Glædskabs siældne Dage	135.
Jeg er en Mand	41.
Jeg synger gierne om Kongers Magt	132.
Kom Brödre, kom, nu vil vi til at drikke	210.
Kong Christian stod ved höien Mast	61.

Lad Aaret komme, Aaret gaae	- - -	128.
Lad Fuglenes Triller, den himmelblaa Luft		126.
Lad Mennesker dræbes, og Riger forgaae	- - -	86.
Lad Vinterstorme, Frost, og Slud	- - -	92.
Langt meer end Guld et Druen værd	- - -	103.
Livet er tit ved et Blomsterbeed lignet	- - -	59.
Lystig min Broder, og lystig igien	- - -	44.
Lystig Venner, værer glade	- - -	139.

Man væver os immer om Fædrenes Tid	- - -	75
Meeer Du, at den har Lykken fat	- - -	31.
Mildt, som Aftenstiernen smile	- - -	4.
Min Søn, om du vil i Verden frem	- - -	83.
Mit fulde Glas, og Sangens raske Toner	- - -	7.

Naar jeg drikker, Amphion	- - -	51.
Når jag i min Flickas Arm	- - -	179.
Nyd Livets korte Morgenrøde	- - -	43.
Nyt Yngling glad	- - -	73.

O Flaske fuld med Saft af ædle Druer	- - -	116.
Om at Verden er kun Jammers Sæde	- - -	81.
Op Brødre, her i Fredens Egne	- - -	67.

	Side.
Op muntre Venner, hielper mig - - -	37.
Op, hver hvis Siel saa let. saa fri - - -	130.
Os Flaskerne vinke til Glæde - - -	69.
Saa kiæmped' de Helte af anden April - -	171.
Samles hid til milde Glæder - - -	148.
Samles hid til Venskabs Kiæde - - -	104.
Smiil Venskab til vort Samfund ned - -	117.
Stem i vor Sang, lad Griller fare - - -	34.
Til Fryd os Aft'nen atter vinker - - -	108.
Til Glæde Nordens raske Sønner - - -	15.
Til Jordens Nytte blev Ranken skabt - - -	77.
Til Vaaben, see Fienderne komme - - -	169.
Til Venskabs Fest, som hvert et Hierte fryder	60.
Til Vinens og Vellystens Ære - - -	122.
Trindt om os lyder englemild - - -	113.
Töm ut din Båll, och svälg den varme &c,	177.
Ud til Kampen os Flaskerne byde - - -	17.

	Side.
Vaagn op til Fryd	48.
Vær du vort Selskabs Skytsgudinde	1.
Velkommen Enhver som har Druesaft kjær	25.
Velkommen AEt af danske Helte	174.
Velkommen forventede moersomme Dag	114.
Ven, for at nydes alt blev til	98.
Venner; og Veninder tager Sæde	21.
Venskab, din Ild vore Hierter opvarmer	2.
Venskab, Kierlighed og Viin	94.
Venskab til Glæde	62.
Vi alle dig elske, livsalige Fred	164.
Vort Födeland var altid rigt	158.
Vänskap, Frihet, och Fosterland	179.

(1.57)

292563272

101 Københavns kommune